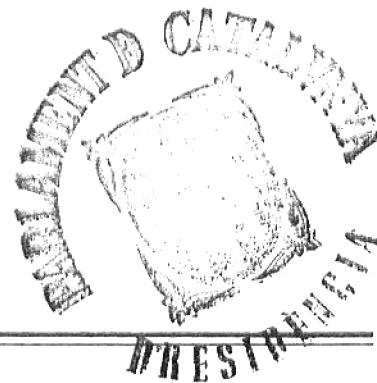

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 81

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 34

Primera reunió
tinguda el dia 25 de novembre de 1981

SUMARI

S'obre la sessió a tres quarts de cinc i tres minuts de la tarda, sota la Presidència de la I. Sra. Concepció Ferrer, Vice-presidenta Primera, acompanyada del Vice-president Segon, I. Sr. Molas, del Secretari Primer, I. Sr. Camp i Batalla, del Secretari Segon, I. Sr. Lorda, del Secretari Tercer, I. Sr. Manuel-Rimbau, i del Secretari Quart, I. Sr. Espasa.

El primer punt de l'ordre del dia és la discussió i debat del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Patrimoni de la Generalitat.

L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances fa la presentació del Projecte de Llei (p. 2231).

Posat el Dictamen a votació, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 0000).

Per explicar el vot prenen la paraula els Diputats I. Srs. Armet, del G. Socialista (p. 2232), Fornas, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 2234), Vives, del G.p. del PSUC, (p. 2234), Pedrós, del G.p. de Centristes (p. 2235), i Pi-Sunyer, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2236).

El segon punt és la discussió i debat del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

Havent estat retirada l'única esmena que hi havia reservada i havent renunciat el Govern a presentar el Projecte de Llei i la Comissió a fer la presentació del Dictamen, es passa a votar-lo i s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2237).

En el torn d'explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Planellas, del G.p. del PSUC (p. 2237), Viñals, no adscrit (p. 2238), Casanovas, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 2238), Margalef, del G.p. de Centristes (p. 2239), Camp, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2239), i Terradellas, del G. Socialista (p. 2240).

El tercer punt és la interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre possibles irregularitats comeses pels Serveis Territorials de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona en l'adjudicació de vacants i en el nomenament de càrrecs directius a l'Institut de Batxillerat de Campoclaro, que exposa la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista (p. 2240). L'H. Sr. Conseller d'Ensenyament li respon (p. 2241). La Diputada I. Sra. Mata replica (p. 2244) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 2244). El quart punt és la interpellació al Consell Executiu sobre les bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Ca-

talunya per al 1981, que exposa el Diputat I. Sr. Padullés, del G.p. del PSUC (p. 2245).

Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2245). El Diputat I. Sr. Padullés replica (p. 2247) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 2247).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC, intervé per una qüestió d'ordre (p. 2248).

El punt cinquè és la moció subsegüent a la interpellació sobre les disposicions preses per tal de donar compliment als acords continguts en la Proposició no de Llei aprovada per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana el dia 12 de febrer de 1981, que presenta el Diputat I. Sr. Valentín, del G.p. del PSUC (p. 2248).

Per fixar la presa de posició intervenen els Diputats I. Srs. Casas-Salat, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 2249), Luna, del G.p. de Centristes (p. 2250), Casares, del G. Socialista (p. 2250), i Albiol, del G.p. de Convergència i Unió (p. 2251). Durant la intervenció de l'I. Sr. Casares la Sra. Vice-presidenta Primera abandona la sala i el Sr. Vice-President Segon es fa càrrec de la Presidència.

La moció s'aprova per unanimitat dels presents (p. 2251).

El punt sisè i últim és preguntes amb resposta oral.

La primera, adreçada al Consell Executiu, demana quina política pensa aplicar envers la reestructuració dels sectors industrials a les comarques del cinturó industrial de Barcelona i a la participació de les centrals sindicals en aquesta, i la formula el Diputat I. Sr. Sánchez, del G.p. del PSUC (p. 2252).

Li respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2252). El Diputat I. Sr. Sánchez replica (p. 2253) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 2253).

La segona pregunta, també adreçada al Consell Executiu, demana quins són els criteris en què s'ha basat per a l'adopció del projecte de variant dels FFCC de la Generalitat entre Santpedor i Sallent, i la formula el Diputat I. Sr. Capdevila, del G.p. de Centristes (p. 2254).

Li respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2254).

La sessió s'aixeca a tres quarts i mig de vuit del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 34

S'obre la sessió a tres quarts de cinc i tres minuts de la tarda. Presideix la Vice-presidenta Primera, I. Sra. Concepció Ferrer i Casals, acompanyada del Vice-President Segon, I. Sr. Molas, del Secretari Primer, I. Sr. Camps, del Secretari Segon, I. Sr. Lorda, del Secretari Tercer, I. Sr. Manuel-Rimbau, i del Secretari Quart, I. Sr. Espasa. Assisteix la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, l'Oïdor de Comptes, Sr. Portabella, i el Lletrat Sr. Vintro. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat, de Política Territorial, de Treball, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Discussió i debat del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Patrimoni de la Generalitat.*

2. *Discussió i debat del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*

3. *Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre possibles irregularitats comeses pels Serveis Territorials de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona en l'adjudicació de vacants i en el nomenament de càrrecs directius a l'Institut de Batxillerat de Camprocaro i en general, presentada per la Diputada I. Sra. Marta Mata, del G. Socialista.*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre les bases per a la selecció de les obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1981, presentada pel G.p. del PSUC.*

5. *Moció subsegüent a la interpellació sobre les disposicions preses per tal de donar compliment als acords continguts en la Proposició no de Llei aprovada per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana el dia 12 de febrer de 1981, presentada pel G.p. del PSUC.*

6. *Preguntes amb resposta oral.*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyores i senyors Diputats, comença la sessió. Les preguntes que es formularan en aquesta sessió plenària són, en primer lloc, la que formula el Diputat senyor Celestino Sánchez, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre la política que el Consell Executiu pensa aplicar envers la reestructuració dels sectors industrials en les comarques del cinturó industrial de Barcelona i a la participació de les centrals sindicals en aquesta. La segona pregunta, la formula el Diputat senyor Vicenç Capdevila, del Grup parlamentari de Centristes, i es refereix als criteris en què s'ha basat el Consell Executiu per a l'adopció del projecte de variant dels FFCC de la Generalitat entre Santpedor i Sallent.

**Discussió i debat del Dictamen de la Comissió
d'Economia, Finances i Pressupost
sobre el Projecte de Llei
de Patrimoni de la Generalitat**

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és la discussió i el debat del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i

Pressupost sobre el Projecte de Llei de Patrimoni de la Generalitat. Per a la presentació del Projecte de Llei té la paraula l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Ramon Trias i Fargas.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, en poques paraules voldria donar una mica la impressió de la Conselleria en relació amb la Llei reguladora del Patrimoni de la Generalitat, que és una de les lleis que teníem obligació de presentar d'acord amb l'Estatut. Jo voldria dir només en relació amb aquest text que el patrimoni d'un país, qualsevol que aquest patrimoni sigui, no és més ni menys que la reserva administrativa de béns i drets que d'alguna manera existeixen a favor d'aquesta instància regulada. Les qüestions jurídiques que sorgeixen o poden sorgir en una llei de patrimoni estatal —i permeteu-me que consideri la Generalitat de Catalunya com una instància estatal— no són altres que les que sorgeixen de la vida dels particulars, però aplicades i adaptades a l'Administració pública. Totes quantes mesures o preceptes puguin recollir-se en una llei d'aquesta naturalesa tenen un contingut eminentment tècnic, perquè adquirir, administrar, conservar o defensar béns o drets no comporta ni admet mai cap altre objectiu a desenvolupar que aquest que acabo d'esmentar. Els terminis podran ésser més o menys llargs, les garanties podran ésser més o menys complicades, però en definitiva la finalitat és sempre la mateixa.

Sobre la base d'aquest criteri s'ha elaborat un Projecte de Llei del Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, que alguns han estimat inferior qualitativament a la Llei del Patrimoni de l'Estat espanyol, sobretot sobre la base de l'extensió d'un i altre textos. La Llei de l'Estat, cent vint-i-vuit articles; la nostra, trenta-set articles. Nosaltres pensem tot el contrari. El que succeeix és que la Llei de l'Estat té moltes disposicions de rang reglamentari, motiu pel qual els articles del Reglament, com és sabut, són repetició gairebé total dels de la Llei. En canvi, a la Llei de la Generalitat es contemplan només els aspectes fonamentals de la regulació jurídica dels béns de la Generalitat, cosa que suposa una millora tècnica evident, car la missió d'una llei és precisament marcar unes pautes bàsiques que si de cas el Reglament desenvoluparà. Això encara és més important en el cas nostre, perquè, si es té en compte que la constitució del patrimoni de la Generalitat és molt recent, convé que hi hagi una agilitat prevista de cara a una eventual reforma que, probablement, si fos necessari, el reglament que resulti desenvoluparà al seu moment i podrà recollir amb més facilitat que si tinguéssim una llei tan detallada que ja fes impossible qualsevol intervenció reglamentària.

D'altra banda, malgrat la seva brevetat, la Llei de la Generalitat té una visió més àmplia i completa que la de l'Estat, donat que no tan sols contempla els béns patrimonials sinó que també contempla els de domini públic, matèria aquesta no gaire desenrotllada a l'ordenament jurídic estatal i que és molt més correcta de tractar conjuntament. La remissió a les normes de dret públic, d'altra banda, per a cobrir les llacunes legals, dona també una amplitud totalitzadora al conjunt normatiu a què es fa referència. L'esquema de la Llei de la Generalitat —les senyores i els senyors Diputats ho saben— és molt

ció, el segon; adquisició, el tercer; alienació i cessió, el quart; utilització i aprofitament, protecció i defensa, i, finalment, responsabilitats i sancions.

La referència als drets sobre cosa aliena, és a dir, els drets sobre aquells béns que no són encara de la Generalitat però que per algun motiu podrien ser-ho un dia, inclosos a la Llei del Patrimoni que avui entrem a debatre, és una millora tècnica important, donat que la Llei de l'Estat té en aquesta matèria un lapsus d'una certa consideració.

Com era d'esperar, una part de les esmenes presentades pels Grups parlamentaris han estat admeses per la Comissió, i d'altres han decaïgut, han estat retirades o han perdut les votacions. Breument es pot resumir la situació de la manera següent: hi foren presentades cent tres esmenes, de les quals n'han prosperat cinquanta; de les esmenes que han prosperat, una tercera part, aproximadament, coincideixen i per tant repeteixen la mateixa esmena diferents vegades; resten trenta-cinc esmenes, i d'entre elles vint-i-una fan referència a matisacions i consideracions de detall que no tenen una major transcendència quant a contingut, si bé milloren —i ens plau dir-ho aquí— l'aspecte tècnic de la Llei. Catorze esmenes van més al fons de la qüestió, i quatre d'elles modifiquen, dues suprimen i les altres vuit addicionen i aclareixen el contingut original del text sotmès a debat. Entre les esmenes que repeteixen la mateixa argumentació hi ha l'esmena número 8, que es veu reproduïda en la 10, la 19, la 25, la 94, la 96, i la 40, que es veu reproduïda en la 46, 51, 56, 59, 65 i 84, i així en d'altres esmenes, com l'11, la 12 i la 13. Quant a les vint-i-una esmenes que fan referència a matisacions de detall —importantes, a pesar de ser de detall— es pot aportar a tall d'exemple l'esmena número 3, que allà on el Projecte diu que el «patrimoni de la Generalitat inclou béns, drets i accions» suprimeix la paraula «accions» perquè es troba compresa en els conceptes anteriors que ja preveia el Projecte. L'esmena número 8 prefereix utilitzar el concepte de «béns patrimonials» per comptes de «béns de domini privat». L'esmena 44 especifica que els contractes d'arrendament han de concretar-se expressament a immobles a favor de la Generalitat. L'esmena 88 concreta expressament que les regles de la publicitat i concurrència s'hauran d'aplicar sempre, diu l'esmena, cosa que, d'altra banda, el Projecte acceptava implícitament.

Quant a les quatre esmenes de modificació, la més interessant, al meu juí és la número 89, que afecta l'article 27 i que limita l'ús dels béns propietat de la Generalitat, objecte d'obres de caràcter permanent a trenta anys per comptes de cinquanta. Crec que això limita —ho dic sincerament— indegudament les facultats de la Generalitat, ja que és costum parlar en aquests casos de noranta-nou anys, segons fa la Llei de Patrimoni de l'Estat, de setanta-cinc anys, segons fa la Llei del Sòl, i de cinquanta, segons el nostre Projecte. De tota manera, és una reducció que el Govern pot acceptar sense massa preocupacions. Els qui potser no ho acceptaran tan fàcilment seran els particulars que no voldran, tal vegada, fer millores cares i importants en un període tan curt per a amortitzar-les.

L'esmena 18, a l'article 7, introdueix també una modificació important; ja que la desafectació dels béns de domini públic no es produirà per resolució del Conseller d'Economia i Finances ni del Consell Executiu, com preveia el Projecte, sinó per un acord del Parlament. Nosaltres tenim la impressió que aquesta

esmena rebaixa la tasca del Parlament donant-li funcions merament reglamentàries i d'execució, cosa que acceptem sempre que quedi clara la nostra advertència en aquest punt. Entre les vuit esmenes d'addició, destaquem molt positivament la 29, a l'article 9, que especifica que la mutació de destinació dels elements patrimonials de la Generalitat serà realitzada pel Departament d'Economia i Finances; i la 41, a l'article 16, que demana la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* dels detalls de l'adquisició, en els casos d'adquisició directa, que també ens sembla bé. Les dues de supressió i també les altres sis són perfectament acceptables pel Govern de Catalunya.

No volem fatigar més el Parlament. Creiem que el Projecte de Llei que estem examinant no es presta a grans divagacions polítiques ni a grandiosos plantejaments filosòfics, però sí creiem que és un Projecte important en el sentit tècnic i administratiu de la bona marxa diària de la Generalitat i que està ben plantejat d'entrada, i reconeixem amb satisfacció que ha estat perfeccionat per les diferents esmenes dels diferents Grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: A aquest Dictamen no s'han reservat esmenes ni tampoc no s'hi han presentat vots particulars, per la qual cosa passarem a votar directament tot el text del Dictamen. De totes maneres, voldria indicar que en l'article 3 del Capítol I, al punt tercer, en l'última línia, hi ha un error mecanogràfic. Allà on diu «a la titularitat de les quals no li correspon», segons el text original és «la titularitat dels quals no li correspon». Per tant, amb la correcció d'aquest error passem a votar el text d'aquest Dictamen.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen que es posin dempeus.

El Projecte de Llei de Patrimoni de la Generalitat ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Per explicació de vot, el senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyora Presidenta, senyors i senyores Diputats, davant d'aquesta Llei de Patrimoni el Grup Socialista voldria fer les consideracions següents com a explicació de vot. En primer lloc, recordar que ens vàrem trobar amb un text legislatiu que va ser una traducció de la Llei de Patrimoni de l'Estat, amb menys articles, evidentment, i amb una visió més restrictiva pel que feia a les facultats concretes del Conseller, és a dir, les facultats del Ministeri, en aquest cas equivalents a les facultats del Conseller. És a dir, no incorporava elements d'innovació, i hi havia, evidentment, una certa visió restrictiva.

En segon lloc, el Grup Socialista vol dir que es felicita perquè el treball, en aquest cas, de Ponència i de Comissió ha permès que els diferents Grups parlamentaris presentant esmenes milloressin ostensiblement el text i, fins i tot, establissin unes certes variants importants i bastant, des del nostre punt de vista, transcendents pel que fa a aquesta Llei de Patrimoni. I voldria dir aquí pel que fa a la intervenció de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances en relació amb algunes crítiques a la mateixa llei que presentava, que aquesta podia haver-se presentat en aquest Ple del Parlament amb esmenes mantingudes i no guanyades en el si de la Comissió pel Grup de Convergència i Unió i aleshores hauria estat el Ple del Parlament qui hauria judicat la correcció o no correcció o la valora-

ció positiva o negativa d'aquestes.

Dit això voldríem fer les consideracions següents. Aquest Projecte de Llei millora ostensiblement, des del nostre punt de vista, per un conjunt d'elements que s'estableixen a partir del treball fet en Ponència i en Comissió i, a part del treball fet pel Grup Socialista, que crec que ha incidit en aquests aspectes, també cal dir pel treball fet per altres Grups parlamentaris. Concretament pel que fa referència a l'article sisè, direm que remarca —i això no cal dir-ho— que el paper del Departament d'Economia i Finances, queda potenciat en el text originari i queda matisat en el text final, no solament matisat, sinó que les competències en funció de la importància del tema de què es tracta depenen, en algun cas, del Parlament, del Consell Executiu o del Departament d'Economia i Finances. Convé recordar que el text original deia que «corresponia al Departament d'Economia i Finances l'exercici de les funcions dominicals sobre el patrimoni de la Generalitat», i aquí hi havia tot un conjunt de petits afegitons. En aquest cas, l'article sisè del text definitiu diu: «l'exercici de les funcions dominicals sobre el patrimoni de la Generalitat que aquesta Llei no atribueixi al Parlament o al Govern correspon al Departament d'Economia i Finances,» és a dir, situem el Departament en aquelles funcions normals de desenvolupament pel que fa a la tutela, el control, l'alienació del patrimoni de la Generalitat, però en funcions importants correspon, lògicament, al Parlament o al Consell Executiu. És a dir, des del punt de vista de competències, queda clar i reforçat el criteri de les nostres institucions de la Generalitat, és a dir, el Consell Executiu i el Parlament de Catalunya.

Pel que fa a l'article setè, nosaltres li donem una gran importància. L'Honorable Conseller ha fet esment que considerava que aquest article setè era incorrecte; es tracta ni més ni menys de la desafectació de béns de domini públic. Convé recordar, i em sembla que això il·lustrarà els senyors i les senyores Diputats, que «els béns de domini públic —deia el text originari— perdran aquesta condició i passaran a ser béns de domini privat en els casos següents:

»—Per resolució expressa del Conseller d'Economia i Finances, prèvia instrucció d'expedient on s'acrediti que no és necessària l'adscripció d'ús o als serveis públics.» És a dir, un Departament tenia unes facultats àmplies en aquest sentit.

»—Com a conseqüència d'un expedient d'atermament del domini públic», cosa que sembla, en aquest cas, administrativament legítima i lògica.

El punt c) deia: «per la no utilització durant vint anys per a cap finalitat d'ús o servei públic», i, en aquest sentit, convé recordar el caràcter imprescriptible dels béns de domini públic que assenyala l'article 132, apartat primer, de la Constitució actual, la qual cosa podríem dir que vorejava una certa inconstitucionalitat. I no continuo perquè sembla que, realment, aquest article plantejava dificultats d'interpretació a aquest Parlament i, evidentment, estàvem vorejant un camp molt, molt opinable, i no voldria des d'aquesta tribuna parlar d'inconstitucionalitat o no del projecte originari, però, si més no, posar-la en qüestió.

En canvi, de l'article setè, que després del Dictamen de Comissió ha quedat, n'estem molt satisfets, perquè es diu taxativament que «la desafectació de béns de domini públic de la Generalitat s'ha de fer mitjançant acord del Parlament de Cata-

lunya a instàncies del Consell Executiu, prèvia instrucció d'expedient al Departament d'Economia i Finances de la Generalitat». Nosaltres considerem que hi ha una millora clara i ostensible del paper que les diferents institucions de la Generalitat de Catalunya tenen en relació amb la desafectació de béns de domini públic, i, en aquest sentit no deixa de ser una política d'administració pública correcta, en no deixar, per tant, en mans d'un Departament de la Generalitat la facultat discrecional que significaria aquesta desafectació de béns de domini públic.

També voldríem dir molt clarament que l'article 17 experimenta una clara millora pel que fa referència als temes de venda o d'alienacions, en el sentit de fixar clarament els imports que corresponen a cadascun dels òrgans administratius. En el Projecte originari es parlava de 25 milions i de 100 milions —25 milions d'autorització per part del Departament; 200 milions que haurien de ser acordats per llei, i, en aquest interval, lògicament, Consell Executiu. Finalment ha quedat en la situació de 10 milions i 50 milions —10 milions, acord del Departament, i 50 milions d'acord de llei. Creiem que això, en la nostra situació autonòmica, significa unes garanties en relació amb la política d'alienacions.

En relació amb l'article 19, creiem també que s'ha fet una millora ostensible, i voldria recordar que es diu que l'alienació de béns mobles s'ha de fer mitjançant subhasta pública i es dispensa que el Departament pugui actuar en uns casos que preveu l'article 13, apartat 2, que són casos d'excepcionalitat. Creiem que aquest principi és positiu; convé remarcar aquests principis de publicitat, de neutralitat de l'Administració pública, i és una millora que, sens dubte, nosaltres considerem molt positiva.

Voldria dir també —l'Honorable Conseller ha fet referència a aquest tema, quan parlava de l'article 27, que fa referència al termini de les concessions administratives— que aquí hi va haver un debat important en el si de la Comissió —l'Honorable Conseller ha parlat dels noranta-nou anys tradicionals, o dels setanta-cinc anys en fer referència a una llei específica; convé recordar la legislació moderna a altres països pel que fa al tema de les concessions administratives, i que, després d'un debat important en el si de la Comissió es va acordar que fos trenta anys i no cinquanta anys, com demanava el Consell Executiu. Creiem que és una millora ostensible en el plantejament de les facultats de l'Administració en el si de les concessions administratives, tenint molt present la possibilitat de renovació d'aquestes, i no deixa de ser una voluntat política realment positiva que l'Administració pública graduï o limiti en el temps la capacitat de concessions administratives pel procediment de competència. Creiem que això és una millora ostensible en el text, que rebaixem de cinquanta anys a trenta anys, i voldria dir que aquest cas fou objecte d'una transacció perquè el Grup Socialista defensava que fossin vint-i-cinc anys.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Senyor Armet...

El Sr. ARMET: En síntesi —i ja acabo, senyora Presidenta, i perdó per l'allargament del tema— vull dir que estem contents d'aquesta Llei; estem contents pel desenvolupament i la clarificació de les competències de l'article sisè; estem molt contents de la manera com s'ha tractat del tema de la desafectació de béns de domini públic en l'article setè; estem contents de la manera com s'ha tractat del tema de l'alienació de l'article 17,

de com s'ha introduït el tema de subhasta pública de l'article 19, i de com, realment, l'Administració pública ha rebaixat el tema de les condicions administratives de cinquanta anys, com proposava el projecte inicial, a trenta anys després d'una esmena transaccional.

Aquest conjunt d'elements fa que el Grup Socialista, en aquest cas, es consideri content d'aquesta Llei, que era, en última instància, presidida per una traducció de la Llei de l'Estat, mancada, evidentment, d'imaginació, en la qual, poc o molt, hem introduït alguns elements correctius i, en aquest cas, no és un èxit de cap Grup parlamentari, sinó d'aquells Grups parlamentaris que establiren majoria en la Comissió, i si el Grup que dona suport al Govern no ha mantingut esmenes que va perdre en el si de la Comissió, sabrà per què ho ha fet i, en aquest cas, no creiem que sigui positiu que el Conseller hagi fet la defensa de posicions que havia mantingut en el text originari, perquè tots plegats hem votat un text definitiu.

Gràcies, senyora Presidenta; gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El Diputat senyor Fornas té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. FORNAS: Senyora President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana vol expressar també la seva satisfacció pel resultat d'aquesta Llei, i voldriem afegir també per la bona feina de tothom que hi ha intervingut, de tots els Grups parlamentaris. Per a nosaltres, aquesta Llei de Patrimoni de la Generalitat, renovadora de les condicions dels béns i drets que la integren, així com la seva administració, defensa i conservació, creiem que respon al que ha de ser el nostre ordenament institucional. Malgrat certes manifestacions que s'han fet fora d'aquesta Cambra, jo voldria dir —i crec que ningú no ho podrà desmentir— que tots els Grups esmenants hem coincidit amb la majoria dels criteris aportats, coincidència que ha fet que el Projecte hagi millorat. Estem convençuts que el Projecte ha millorat.

No cal dir que el Grup de Convergència i Unió, que no va presentar cap esmena, n'ha acceptat tantes; que ha estat el que ha esmenat el Projecte del Govern amb més extensió: d'un total de cent tres esmenes, n'ha acceptat cinquanta-sis, la qual cosa significa un veritable rècord.

Però una part considerable d'aquestes esmenes ha tingut, més que res, un caràcter tècnic, de precisió legal i de diferenciació i explicitació de conceptes. Per tant, nosaltres creiem que part de les nostres esmenes han anat per aquí i han estat aprovades per unanimitat, d'un total d'onze de les vint-i-tres que varem presentar.

El Capítol I, que fa referència a les Disposicions Generals, no ha presentat cap problema, i es pot dir que algunes d'aquestes modificacions que he citat es van aprovar per unanimitat. En el Capítol II, que fa referència als canvis de qualificació i afectació del patrimoni, s'han introduït les cauteles degudes, cauteles de les quals ja se n'ha parlat aquí, cauteles parlamentàries en què el nostre Grup ha coincidit amb altres Grups esmenants, i que el Grup de Convergència i Unió també ha acceptat.

En els Capítols III i IV sobre adquisicions de béns i drets i en l'alienació i cessió d'aquests, hem introduït, en el cas de les empreses mercantils, que la participació de quotes, parts ali-

quotes, o títols representatius, no pot ser inferior al 10% del capital. Nosaltres creiem que aquesta esmena és important perquè, també en l'alienació de títols representatius del capital, el Govern la podrà realitzar, sempre que l'import de la participació de la Generalitat en l'empresa no quedi per sota del 10%. Aquesta cautela s'ha reforçat en tant que implica directament o indirecta la pèrdua majoritària, o que se n'extingeixi la participació, i, per tant, s'haurà d'autoritzar per llei.

Pel que fa als expedients de venda dels béns immobles, com s'ha citat abans, no afectats a l'ús generals o als serveis públics, contemplats en l'article 17, el Projecte del Govern havia seguit uns criteris valoratius excessius. La introducció i l'aprovació majoritària de la nostra esmena número 51, que coincidia amb la 52 dels comunistes i amb la 53 dels socialistes, situa les quantitats a un nivell que nosaltres considerem objectius.

Quant als capítols 5, 6 i 7, que es refereixen a la utilització i a l'aprofitament del patrimoni, a la seva protecció i defensa i a les responsabilitats i sancions, també s'han introduït criteris cautelars i de precisió legal que varen ser acceptats per unanimitat.

Per tot el que s'ha dit, creiem que, gràcies a la feina de la Ponència i de la Comissió, que ha treballat bé i, creiem nosaltres, amb rigor, hem pogut arribar al Ple sense esmenes ni vots particulars, la qual cosa nosaltres creiem que accelera aquesta labor parlamentària, i n'estem satisfets.

Gràcies, senyora Presidenta; gràcies, senyors i senyores Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Ribó, en nom de...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): El Diputat senyor Maties Vives, en nom del nostre Grup.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Maties Vives, en nom del Grup parlamentari del PSUC, té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. VIVES: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, molt breument, i procurant allunyar-me del to de debat que s'ha establert en aquesta explicació de vot, i, per tant, sense entrar en valoracions de qui ha fet més o qui ha fet menys. Aquesta és una Llei aprovada ja ara per unanimitat, pel Ple d'aquesta Cambra, i això crec que és el que ens hauria d'importar a tots plegats. En definitiva, vull situar tan sols que el nostre Grup parlamentari ha intentat aportar el seu gra de sorra a aquesta Llei i que d'un total de cent-tres esmenes, com aquí s'ha dit, quaranta-sis corresponien al nostre Grup parlamentari.

Creiem, com han dit també altres portaveus, que estem davant d'una Llei que representa un pas endavant en relació amb la legislació de l'Estat de l'any 64, i creiem que, efectivament, es pot sortir avui a aquesta tribuna a explicar que el Projecte és el mateix que va portar el Consell Executiu, però una mica modificat tan sols, a explicar que de quaranta articles que figuren en el Projecte inicial —trenta-set i tres Disposicions—, només set han quedat exactament com estaven en aquell moment, que s'ha donat al Parlament el paper que li corresponia en aquest text dispositiu. D'altres podran objectar que s'ha donat a patronals i a centrals sindicals la consideració d'entitats d'utilitat social a efectes de cessió d'immobles, i això és quelcom important. D'altres podran argumentar que les esmenes eren només correccions tècniques que no modificaven

gens ni mica el text.

Hi hauria un altre fil argumental que consistiria a dir que això és possible, que la unitat és possible, perquè aquesta és una Llei tècnica i no és una Llei política. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup considera que aquesta distinció és bastant difícil d'establir; en definitiva el que estem fent aquí és intentar regular mitjançant normes, amb categoria de llei, una possible actitud, un possible comportament per al conjunt del nostre poble, i, en conseqüència, les lleis es mesuren per la seva utilitat, no per la seva voluntat de naturalesa més o menys intel·lectual a l'hora d'abordar-les. El nostre Grup parlamentari creu que la Llei que hem aprovat per unanimitat és una Llei útil; que és important perquè ha estat aprovada, precisament, per unanimitat; que hi ha hagut un bon esperit de treball en Ponència i en Comissió, i que, en qualsevol cas, tècnica o política, això hauria de ser un exemple per a altres tractaments, per a d'altres disposicions, per a altres projectes de llei o altres lleis.

És important que en aquest Parlament discutim de política, és important que en aquest Parlament orientem la tasca del Consell Executiu, és important que entrem a discutir els supòsits i d'altres aspectes que ens ocupen, però, creguin, senyores i senyors Diputats, que per a aquest Diputat que els parla el més important és que aquest Parlament legisli i, si pot ser, per unanimitat com ho hem fet avui.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: En nom del Grup parlamentari de Centristes té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, bé, aquesta Llei de Patrimoni és una Llei molt, i molt important, perquè ens ha arribat aquí en un moment en què el desenvolupament legislatiu del que estableix l'article 43 de l'Estatut ens obliga a tirar endavant, de pressa i bé, aquesta Llei, donat el caràcter permanent i consolidat del patrimoni que ja tenim, patrimoni, en bona part, adquirit com a conseqüència del procés de transferències i que puja ja, ara com ara, a molts i molts centenars de milers de milions de pessetes.

És una Llei —ja ha estat dit aquí per diversos Diputats dels que m'han precedit en l'ús de la paraula— que jo diria que té només residualment components polítics: potser hem tingut alguns desacords, no profunds, però és una Llei fonamentalment tècnica. Llei fonamentalment tècnica, que va tenir 103 esmenes, de què la Ponència en va fer molta via, perquè la Comissió va poder acabar el seu Dictamen molt ràpidament a partir de la feina de Ponència. Realment venim aquí, després de les 103 esmenes, perquè jo diria que el Consell Executiu i el Grup parlamentari que li dona suport, doncs, ha deixat bé totes —eren moltes— les esmenes i les modificacions que hi hem fet. De la nostra part, el Grup parlamentari de Centristes, i sense voler entrar, aleshores, en com surt l'aritmètica de les esmenes —i em sembla que els números que han sortit aquí no acaben de quadrar tots plegats—, nosaltres, i aquí, hi ha el Dictamen de la Ponència, hem presentat 16 esmenes, de les quals 11 han prosperat per unanimitat, tres per majoria i dues més han estat transaccionades, donat que els seus textos eren molt semblants als d'altres Grups parlamentaris.

Potser és la primera vegada que no hem deixat cap esmena que no prosperés; també coincideix això amb el fet que no

n'ha quedat cap per defensar en el Ple per part de ningú.

Jo també voldria dir un punt, voldria esmentar un punt, que és quina és la més maca, quina és la més lletja. Jo vaig dir en una determinada intervenció de part del nostre Grup parlamentari, en representació del Grup parlamentari de Centristes, que aquesta Llei que aprovem avui, que hem aprovat avui aquí al Parlament, és la millor llei de patrimoni que mai hi ha hagut arreu de tot l'Estat espanyol. No hi ha cap nivell d'Administració pública —i ho reitero ara— que tingui una llei de patrimoni millor que aquesta. Efectivament, la Llei de 24 de desembre del 62 és una llei de bases, curta, amb poc contingut, però després el desenvolupament reglamentari, mitjançant el Decret de 15 d'abril del 64, és un text articulat que va a un nivell de detall que ens complica molt la jugada i que té un tarannà no prou democràtic, com corresponia a la Llei aprovada en aquell moment.

Realment nosaltres hem fet una Llei més àgil, més flexible, més moderna i més democràtica que la que ara hi ha en vigor a nivell d'Estat. Aquesta Llei, fonamentalment la nostra Llei, és una Llei que ha vençut en alguns punts jo crec que més importants del que des d'aquí s'ha volgut dir, en alguns punts més importants dels que d'aquí s'ha volgut dir, ha vençut l'equilibri dels poders, en aquesta democràcia nostra, més a favor del Parlament i menys a favor de l'Executiu, que aquesta potser era la discrepància bàsica que en el si de la Ponència i en el si de la Comissió vàrem plantejar la majoria dels Grups envers el Projecte de Llei que va presentar l'Executiu.

Per tot això, nosaltres estem molt satisfets de com ha sortit aquesta Llei.

Passant a la segona part d'aquesta breu exposició, jo voldria dir quines han estat algunes de les nostres aportacions; algunes potser individualitzades, unes altres, òbviament collectives per ser plenament coincidents amb les posicions d'altres Grups parlamentaris.

La primera d'elles ha estat vèncer l'equilibri de tota la temàtica del control, de les tuteles, de les cauteles, de la publicitat en l'aplicació de la Llei de la banda del Parlament. Entenem que és necessari que, amb un plantejament democràtic, en cas de dubte estiguem venent capacitat, eficàcia, si és necessari, per més llibertat i major control democràtic, i aquest ha estat un dels objectius generals i una de les aportacions que hem fet en aquest tema. Això ha volgut dir, d'alguna manera també, anar en contra; jo estic content perquè —deia abans que el Grup parlamentari que dona suport permanentment al Consell Executiu ha encaixat bé totes les esmenes, la prova és que no hi ha cap vot particular— que en el cas que hi havia algunes capacitats discrecionals que el Projecte de Llei reservava en mans de l'Executiu i que en el si de la Ponència i en el si de la Comissió ho vàrem alterar, realment això s'ha acceptat d'una manera satisfactòria, que crec que el que fa és deixar completament satisfets a tots.

Jo voldria dir que aquesta Llei és una Llei financera molt important, però una Llei financera que no és absolutament independent perquè hi ha molts punts de connexió amb d'altres lleis. Nosaltres, en aquesta, hem estat mantenint les mateixes posicions que vàrem mantenir en la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que hem mantingut en les diferents Lleis pressupostàries i que d'alguna manera, ja hem anticipat que també sostindrem en el moment en què estudiem un projecte

de llei per a l'empresa pública de Catalunya.

Passant a coses concretes i específiques, bé —no sé com vaig de temps, senyora Presidenta...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Ja ha passat, ja, senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Aleshores potser les faré més breus, diré quines aportacions concretes hem fet. Puntualment, en primer lloc, afegir que són béns de domini públic els edificis que allotgin òrgans de la Generalitat. El tema és molt important perquè la Llei no ho havia tingut en compte. Aquí, aleshores, estem, des d'avui, en un bé immoble de domini públic de la Generalitat que, en canvi, no pertany a la Generalitat. I el mateix succeeix amb el Palau de la Generalitat. D'alguna manera així estem garantint, en estendre a aquests locals, als edificis que allotgin òrgans de la Generalitat, els establerts, els fixats amb caràcter limitatiu però establerts a l'Estatut..., fixar que aquests béns no poden ésser desafectats ni poden estar fora de la competència que la Generalitat, en qualsevol cas, vulgui decidir.

Després hi havia un tema important, el dels canons, que quedava jo diria endarrerit, i donat que la Llei General Pressupostària de gener del 77 estableix quina és la mecànica general d'establiment de càlcul de canons, nosaltres vàrem fer una esmena dient que la capitalització del canon d'alguna manera s'havia de fer amb aquesta manera moderna: fugir dels plantejaments passats de moda dels quatre per cents i anar a fixar-lo, en el moment d'establir el canon, en el que sigui el tipus d'interès bàsic del Banc d'Espanya, esmena que està clarament recollida en aquest punt.

Respecte a temes d'adquisició i alineació de béns i la reducció dels terminis de concessions administratives, nosaltres vàrem intervenir per partir —com vàrem fer a nivell d'acord entre tots, en el si de la Comissió— que si havien de ser 99 anys, 150, 25 —que deia l'esmena dels socialistes—, 35 —que a última hora es demanava per part del Grup parlamentari de Convergència—, i crec que ho vam matar per 30 i tots contents...

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Perdó, senyor Pedrós, està passant ja llargament del seu temps.

El Sr. PEDRÓS: Bé, aleshores, acabo. És a dir, estem molt satisfets perquè la Llei té una gran categoria legislativa; estem contents perquè el Parlament aprova una Llei important amb l'acord de tothom, i estem satisfets perquè aquest acord de tothom ha incorporat la totalitat, la totalitat de les nostres esmenes a aquest Projecte.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El Diputat senyor Pere Pi-Sunyer té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, per a explicació de vot.

El Sr. PI-SUNYER: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, en principi semblaria innecessari que el Grup parlamentari de Convergència i Unió expliqués per què ha votat a favor del text íntegre del Projecte de Llei de Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, que ha estat sotmès a la nostra consideració aquesta tarda.

La Llei és essencialment la mateixa que el Projecte que ens fou sotmès pel Govern, al qual el nostre Grup dona suport, i que nosaltres assumíem en la seva totalitat no presentant-hi cap esmena.

La creiem i la creiem absolutament necessària per a l'estructuració i el bon funcionament de la nostra renaixent administració i la considerem tècnicament correcta i avançada. No res d'estrany, per tant, que el nostre vot sigui incondicionalment favorable.

Sobre el significat de la Llei que avui hem aprovat, em sembla que totes les senyores i senyors Diputats d'aquesta Cambra hi estaran d'acord. A l'Estatut s'estableixen clarament les directrius fonamentals del què és el patrimoni de la Generalitat que es considera expressió ineludible del règim d'autonomia. En l'article 43 es regula aquest patrimoni i s'assenyala el seu caràcter permanent i consolidat. Aquesta Llei ve ara a regular la condició dels diferents béns i drets que l'integren i a assegurar-ne l'adequada administració i conservació.

Tots els elements essencials d'aquesta gestió hi són degudament considerats, però s'ha volgut evitar en la mesura possible de fer una Llei llarga i carregosa, com era la Llei de l'Estat, amb reiteracions que sovint es donen en altres textos i detalls excessius que corresponen al Reglament que més tard haurà d'acompanyar-la.

No m'estendré aquí amb consideracions sobre el contingut de la Llei més detallades, car l'enunciat dels set capítols d'aquesta és prou indicador de com s'ha cobert tot el camp que calia d'una manera ben completa, i l'Honorable Conseller d'Economia i Finances ens ho ha explicat detalladament, com ens ha explicat també l'originalitat d'aquesta Llei, tant més curta i concreta que l'equivalent de l'Estat, a la qual s'han fet repetides referències.

D'altra banda, l'Exposició de Motius que precedeix la seva part Dispositiva, explica també clarament tot l'abast del text, capítol per capítol. Però si bé em sembla que seria superflu detenir-nos més sobre el contingut i el significat de la Llei i en el fet obvi que un Grup parlamentari que dona suport al Govern hagi votat favorablement en la seva totalitat i sense reticències una Llei presentada pel mateix Govern i absolutament essencial per al normal desenvolupament de la nostra primera institució nacional, sí que em sembla, en canvi, inexcusable fer alguna referència a la manera com hem obtingut el text que hem votat aquesta tarda. Text que ha arribat al Ple, com s'ha dit, sense que cap Grup parlamentari —i dic cap Grup parlamentari i no només el nostre— hi hagi mantingut cap vot particular, donada l'acceptació que tots hem fet del seu contingut. Això em sembla absolutament essencial per a comprendre plenament com un Projecte al qual els diferents Grups presentaren un total de 103 esmenes com ja s'ha dit, ha estat treballat en Comissió fins al punt que ha arribat a aquest Ple assumit per tots; i essencial també per a deixar ben palès que, malgrat el que s'hagi pogut dir en unes sorprenents declaracions de premsa, fetes immediatament després de l'aprovació en Comissió del text, en una reunió que es caracteritzà precisament —cosa que s'ha dit aquesta tarda— per la cordialitat i per la falta d'enfrontaments, el Projecte que hem aprovat no és de cap manera un projecte alternatiu, sinó que és el Projecte del Govern, enriquit, això sí, com correspon, per la tasca d'una Comissió conscient de la seva responsabilitat, en una Llei important i eminentment tècnica.

Vull fer esment encara al projecte d'un Grup determinat que ha guanyat tan sols 9 de les seves esmenes, quedant, en tot cas, en un modest tercer lloc en aquesta curiosa cursa d'es-

menes aprovades que alguns voldrien utilitzar com indicadors d'influència, o d'èxit, en les seves declaracions als mitjans de comunicació.

Val la pena d'atenir-se un moment a aquest respecte, en el que ha, realment succeït amb les esmenes. Com ha dit l'Honorable Conseller, del centenar llarg presentat, 50 foren aprovades, les altres foren retirades o rebutjades. D'aquestes 50, el nostre Grup n'assumí unes tres quartes parts per considerar-les codificacions, aclaridores de llenguatge o aportacions tècniques.

Val la pena de detenir-se un moment en el que realment ha succeït amb les esmenes. Com ha dit l'Honorable Conseller, del centenar llarg presentat, cinquanta foren aprovades; les altres foren retirades o rebutjades. D'aquestes cinquanta, el nostre Grup n'assumí unes tres quartes parts per considerar-les modificacions aclaridores de llenguatge o aportacions tècniques, plenament d'acord amb l'esperit de Projecte. La dotzena llarga de restants, ens semblaren innecessàriament reiteratives o descriptives, i ens hi oposàrem o les transaccionàrem en Comissió. Cap d'elles no modificava, però, al nostre entendre, i malgrat el que s'hagi dit aquí, l'estructura fonamental de la Llei. No es tractava, per tant, de cap alternativa global de fons, i per això ens ha semblat innecessari mantenir vots particulars al Ple com —repeteix— tampoc no els han mantingut altres Grups parlamentaris. Hem preferit donar a aquesta Llei, tan bàsica per a nosaltres, la impressió real de la voluntat unànime d'un Parlament, la sobirania del qual s'ha trobat sovint amb les dificultats que tots coneixem.

Res més, per tant, que un exercici conscient de la responsabilitat que creiem que correspon a uns partits de govern, com són la coalició de Convergència i Unió, que volen posar unes bases ben sòlides a la nostra recuperació institucional. Sembla, per cert, que en aquest objectiu hem coincidit tots aquesta vegada, tots els Grups representats en aquest Parlament, i ens en felicitem. I tot felicitant-nos queda ben clar que si tots han votat sí, nosaltres havíem, també, de votar sí aquesta tarda.

**Discussió i debat del Dictamen
de la Comissió de Política Cultural
sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català
de Serveis a la Joventut i de les esmenes i vots particulars
reservats per a defensar en el Ple**

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem al segon punt de l'Ordre del dia que és la discussió i debat del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

En aquest Dictamen hi havia una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat que ha estat retirada. No havent-hi, per tant, cap esmena reservada ni cap vot particular presentat, podem passar ja a la votació del text si és que cap membre del Govern no vol presentar el Projecte o cap membre de la Comissió, en nom de la Comissió, no vol presentar-ne el Dictamen. *(Pausa)*. No? Doncs passem, per tant, a la votació.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que s'abstinguin?

El Projecte de Llei sobre la Creació d'un Institut Català de Serveis a la Joventut ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Per a explicació de vot, el Diputat senyor Marcel Planellas.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Marcel Planellas té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. PLANELLAS: Senyora Presidenta, senyores Diputades i senyors Diputats. En primer lloc, abans d'iniciar la nostra explicació de vot, voldríem fer una breu però crec que obligada referència, a la retirada de la nostra esmena número 6 que havíem anunciat que mantindríem en el plenari. L'objectiu d'aquesta esmena, com es dedueix de la seva lectura, consistia a refermar la possibilitat de control pel Parlament de les activitats de l'Institut. De les especials característiques d'aquest Institut, on la figura del President coincideix amb la del President de la Generalitat, i l'única persona en qui pot delegar el President és un Director General, el Director General de la Joventut, ens ha portat a repensar la possibilitat d'extremar aquest control que, de fet, ja ens el possibiliten el mateix Estatut i el Reglament de la Cambra, amb aquesta fórmula, que és exactament la mateixa fórmula que proposàvem, la que havia aprovat aquest Parlament en l'ens autònom d'Organització d'Espectacles i Festes. D'altra banda, ens ha semblat important no trencar la unanimitat de la Cambra, pel que això pugui significar de reforç en aquesta primera llei estrictament juvenil que surt d'aquest Parlament.

El Grup parlamentari del PSU de Catalunya vàrem presentar onze esmenes al Projecte de Llei. Aquestes esmenes anaven en les següents direccions: hi havia unes esmenes dirigides a l'ampliació de les funcions de l'Institut, perquè consideràvem que el Projecte del Consell Executiu en aquestes quedaven excessivament limitades. Hi havia també esmenes dirigides a la simplificació dels òrgans directius, perquè semblava desproporcionat que per a un organisme senzill hi hagués tres nivells diferents d'organismes de direcció. Hi havia també esmenes de millorament tècnic del Projecte, de reforçament del control per part del Parlament de les activitats de l'Institut i d'ampliació de les motivacions per a la creació de l'Institut. El Grup parlamentari del PSU hem vist recollides la majoria d'aquestes esmenes, a excepció de la número 26 que és la que hem retirat avui en el plenari. En el procés d'elaboració d'aquesta Llei s'ha realitzat un treball important, especialment en ponència, que ha portat a aquesta votació unànime però també a una transformació important del Projecte de Llei inicial.

Per al Grup parlamentari del PSU de Catalunya, la Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut és una Llei necessària perquè, d'una banda, teníem ja les competències exclusives en matèria de joventut que ens donava l'Estatut, d'una altra banda teníem els traspassos de les instal·lacions i el servei de l'«Institut Nacional de la Joventud» dins de l'àrea de Catalunya i creiem que era menester la creació d'un organisme que, d'una forma descentralitzada, assumís totes aquestes funcions de planificació, de creació, de manteniment

d'aquests recursos, d'aquestes cases de joventut, d'aquestes residències, d'aquests centres de la Generalitat dedicats a la joventut.

Amb l'aprovació d'aquesta Llei, de fet, l'únic que fem és ajudar a donar un pas cap a la normalització del moviment juvenil a casa nostra, dotant-lo d'un instrument que, amb característiques similars, es dona a la majoria de països europeus.

Voldria destacar, però, que aquest Institut, a diferència de l'«Instituto de la Juventud» i a diferència dels altres dos ens autònoms que ja han estat aprovats per aquest Parlament, compta en els seus òrgans de direcció, en el Consell Rector, amb membres que no són directament Administració, com és el cas dels tres membres del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut. Això, al nostre Grup parlamentari ho valorem com un fet progressiu molt interessant en la línia d'acostament de l'Administració als ciutadans, en aquest cas, als joves.

A l'últim, voldríem dir que esperem que aquest Institut —que gràcies a la Disposició Addicional ja en el mateix dia d'entrada en vigor de la Llei pot començar a funcionar assumint tots els serveis i les instal·lacions que avui corresponen al Servei de Mitjans i Instal·lacions de la Direcció General de Joventut—, esperem, doncs, que malgrat ser una Llei menor, una Llei menor en extensió, sigui una Llei útil que es faci sentir entre la joventut i la societat catalana.

Gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: D'acord amb l'article 66.4 del Reglament, el Diputat senyor Viñals havia demanat prendre part per a explicació de vot. Té la paraula, per tant, el Diputat senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats. Molt breument, per a aquesta explicació de les meves posicions en aquesta Llei, Llei a la qual vaig presentar en el seu moment, deu esmenes a l'articulat i totes elles, d'una manera o d'una altra, o literalment o en el seu esperit, han estat incorporades.

Naturalment jo no hauria demanat mai l'ús de la paraula des d'aquesta tribuna tan sols per a explicar que les meves esmenes hi han estat incorporades. Això forma part de la feina, ja està fet i és un altre tema. He cregut que havia d'intervenir per un concepte general d'utilitat gairebé general, més important. I és com s'ha desenvolupat el treball legislatiu en aquesta Llei. Un treball certament satisfactori. Al Projecte que va portar el Govern, s'hi van presentar, si no ho recordo malament, una trentena d'esmenes. En els treballs de Ponència, en els subsegüents treballs de Comissió, va haver-hi un esperit obert, un esperit de treball i un esperit seriós que va portar que es fes la Llei que aquest Parlament acaba de fer seva i acaba d'aprovar que, si no ho recordo malament, deu ser el tercer organisme autònom que crea el Parlament de Catalunya, una Llei amb una perfecció que jo crec que, quan el dia de demà tornem a agafar un volum com aquell que va editar el Parlament de les lleis que havia fet el Parlament del 32 i les llegim, algunes direm: «què ben fetes que estaven». Podem dir que ens podem sentir satisfets de la construcció d'aquesta Llei. I això crec que és important dir-ho avui per contraposició a aquell desgraciadíssim debat en el qual es va aprovar la no menys desgraciada Llei d'Espectacles i Festes de la Generalitat, que és l'antítesi del que ha succeït en aquesta intervenció. I per això, només per a dir això, intervenc. Jo crec que ser tossut, que no

ser polític no és bona manera de fer lleis. En canvi, si això ho va protagonitzar un Departament de la Generalitat, ara és de justícia dir que un altre Departament de la nostra Generalitat ho ha protagonitzat a l'inrevés. Ha estat obert, ha comprès i estudiat les raons de tots, ho ha portat tot en un clima de cordialitat i constructiu, i no les meves esmenes, les esmenes de tots els Grups parlamentaris, d'una manera o altra, hi són reflectides.

Per tant, jo l'única cosa que desitjaria és que, en el futur, les lleis es construïssin com s'ha fet aquesta Llei en aquest Parlament, i crec que podem estar satisfets pel contingut polític i jurídic que té.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Francesc Vicens té la paraula en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana...

El Sr. VICENS: En nom del nostre Grup, el Diputat Casanovas.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Casanovas té, doncs, la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Senyora Presidenta, senyories. El nostre Grup parlamentari, el Grup d'Esquerra Republicana, ha votat a favor d'aquesta Llei que crea l'Institut Català de Serveis per a la Joventut perquè creiem —tal com deia l'exposició de motius del Projecte de Llei que ens fou presentat inicialment— perquè creiem —dic— que calia estructurar aquesta mena de serveis en una organització àgil i eficaç. Creiem això i també altres coses que, primerament, no es preveïen en el Projecte. Creiem, per exemple, que aquest organisme no s'havia de limitar a administrar, per molt eficaçment que ho fes, el que fins ara havien estat les instal·lacions i els serveis de l'«Instituto de la Juventud», serveis que com saben foren transferits a la Generalitat a partir del propassat mes d'agost.

Pensàvem que calia que les seves facultats fossin més àmplies que les d'una simple administració. Creiem que calia afegir unes facultats de promoció, de planificació i de creació de serveis similars als transferits a la facultat d'administrar els béns que ens havien estat traspasats. Creiem que calia que, de manera explícita, se li donessin competències de recerca i d'estudi, sobre temes de serveis i d'equipaments per a la joventut. I també la possibilitat d'ordenar-ne la planificació.

Conseqüents amb aquests plantejaments, de donar més contingut a les atribucions d'aquest Institut, també creiem que calia que el Consell de la Joventut hi fos present amb més pes que el que inicialment es preveia dins del Consell Rector.

D'altra banda, trobàvem que l'organigrama de l'Institut, a base d'un President del Consell Rector, un Director i un Gerent era, com s'ha dit fa un moment, un organigrama massa feixuc i en proposàrem un altre on se suprimia una d'aquestes figures. Aquesta idea nostra, que feia que l'Institut Català de Serveis per a la Joventut tingués unes facultats més àmplies i una estructuració més àgil, així com també una major participació del Consell de la Joventut, fou la que ens mogué a presentar quatre esmenes al Projecte de Llei. Esmenes que no ens ha calgut defensar davant d'aquest Ple perquè en la tramitació a la Comissió de Cultura sortí un text alternatiu que satisfecia plenament els nostres punts de vista que, com s'ha vist, coincideixen també amb els de molts altres Grups

d'aquesta Cambra, punts de vista, els nostres, assumits a base d'uns textos transaccionals.

La Llei que ha resultat d'aquest treball en Comissió té, gràcies a l'esforç de tots plegats, la virtut de ser acceptable per la pràctica totalitat d'aquesta Cambra. Com d'altra banda hem pogut constatar per les votacions. No cal dir que ens felicitem d'haver pogut arribar a aquest resultat.

No em resta més que desitjar que aquest Institut que acabem de crear entre tots, pugui ser, amb el temps, un model en la seva eficàcia de creació, de gestió i de conservació d'uns serveis que volem que siguin eficaços a disposició dels nostres joves.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* *(El senyor Margalef demana per parlar.)* El senyor Margalef, en nom del Grup parlamentari de Centristes.

El Sr. MARGALEF: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, el Grup Centrista es congratula d'haver aprovat aquesta llei per unanimitat, perquè entenem que es va fer un bon treball en Ponència, i certament ha estat reflectit aquesta tarda amb el vot unànim de tots els Diputats presents.

Aquest organisme que es crea —organisme autònom, dependent de la Presidència— entenc que serà una estructura orgànica certament flexible i que facilitarà que el món juvenil tingui la seva representativitat i tingui una major possibilitat de desenvolupament en les seves activitats.

Nosaltres creiem —el Grup Centrista— que és millor crear un organisme autònom que no fer que depengués orgànicament i directament de l'estructura administrativa de la Generalitat, perquè d'aquesta forma serà molt més flexible la seva tasca. En tot cas, remarcar que en Ponència es va treballar feixugament i es va possibilitar que, tant en Comissió com ara en el Ple, s'adoptessin els acords per unanimitat.

Res més, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Ramon Camp té la paraula en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. CAMP I BATALLA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, primer de tot vull fer una consideració prèvia al contingut de la Llei que acabem d'aprovar i que fa referència al seu procés legislatiu.

Tinc la impressió que, a vegades, moltes vegades, quan una llei arriba al Ple amb una unanimitat prevista, automàticament perd interès, i jo diria que passa com si es tractés d'un tràmit reglamentari propi de figures de molta menys categoria parlamentària.

En definitiva, pot semblar que no se li dona el mateix nivell d'atenció que a un tema controvertit i polèmic, però potser de menor transcendència institucional.

És evident, i això no s'escapa de la consideració dels senyors Diputats, que una llei no arriba al Ple amb unanimitat si abans no hi ha hagut un treball previ important, bé en Ponència, bé en Comissió, que hagi fet possible aquesta unanimitat. És en aquesta línia que, com a Grup que dona suport al Govern, volem reconèixer la tasca positiva duta a terme, tant en Ponència com en Comissió, per la resta de Grups parlamentaris i dels Diputats no adscrits que hi han intervingut, que ha comportat

la modificació, en gran part per via d'esmenes transaccionals, del Projecte del Govern, que, sense que això representés cap canvi en la seva filosofia original, n'ha resultat enriquit.

La creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut només s'entén en el marc del tipus de política juvenil que vol menar el Govern de la Generalitat. Aquesta política la qualifiquem globalment de política al servei de la joventut, que comporta, entre altres coses, primer, crear la infraestructura necessària per tal que sigui possible la participació juvenil, segon, possibilitar aquelles activitats i projectes que, responen a interessos del món juvenil, escapen als camps d'acció específica de les associacions, i, tercer, estar atents a les necessitats reals dels joves, associats o no, de Catalunya i donar-hi resposta.

Som conscients que aquesta política de servei a la joventut ha de tenir un estil d'actuació; és a dir, ha de ser, d'una banda, àgil i flexible, i d'altra, eficaç i eficient. Ha de ser àgil i flexible per a poder donar resposta al món juvenil, que és un món sociològicament molt dinàmic, en canvi i mutació constants, on el component de creativitat i d'iniciativa és essencial per al seu desenvolupament. I ha de ser eficaç i eficient, primer, perquè és l'exigència de l'Administració el fet de funcionar amb aquests criteris, evitant les inèrcies o de convertir-se, la mateixa Administració, en una càrrega o obstacle per a allò que ella mateixa vol fer, i, segon, perquè el món juvenil és un món crític que exigeix allò que espera dels altres.

Davant d'un possible distanciament dels joves enfront de les institucions polítiques, una de les respostes més importants que aquestes han de donar és l'eficàcia i l'autoexigència a la seva pròpia gestió.

És dins d'aquest marc de plantejament global, on respon la presentació d'aquesta Llei, que també cal tenir en compte que no respon a un projecte ideat en abstracte, sinó a una necessitat justificada per l'experiència de govern de divuit mesos, i per l'interès de crear un instrument que pugui dur més plenament a terme un servei a tota la joventut sense exclusions.

En concret, l'Institut Català de Serveis a la Joventut representarà, per a la Generalitat, dotar-se d'una instància que per a realitzar les línies d'actuació abans esmentades disposarà de personal, diners i patrimoni. Això ho podrà dur a terme perquè s'ha estructurat amb capacitat d'actuació en dos camps concrets que suposen: autonomia administrativa, cosa que li permet de prendre decisions d'una manera ràpida i propera als problemes realment existents i establir les relacions jurídiques necessàries per al desenvolupament de la seva gestió, i autonomia econòmica, que li permet la racionalització de la gestió dels recursos, i, per tant, una administració més acurada de la despesa pública. Amb aquest Institut serà possible una política de serveis a la joventut que es faci des d'una estructura de gestió coherent, que permetrà una major precisió en la planificació, l'execució i el control, i, així mateix, permetrà de responsabilitzar cada nivell de l'Administració del seu àmbit propi de gestió.

En definitiva, la creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut dona resposta jurídica i administrativa a les necessitats i projectes que s'han expressat, perquè el dota de personalitat jurídica necessària per al compliment de les gestions que li són encomanades.

No voldria acabar aquesta explicació de vot sense fer refe-

rència a una novetat important que abans he mencionat, una novetat important d'aquest organisme autònom, respecte als aprovats fins ara en aquest Parlament. Em refereixo a la composició del Consell rector, quant a la presència del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, organisme de la Generalitat, que aplega els Consells locals de joventut constituïts i les entitats socials i polítiques de joventut més representatives del nostre país. Des del projecte inicial del Govern hi havia la ferma voluntat que aquesta Llei contemplés la presència d'aquest Consell per tal de fer propera la realitat juvenil a l'hora d'oferir des de l'Administració alternatives vàlides per a un veritable servei al món juvenil.

Moltes gràcies, senyora Presidenta, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: En nom del Grup parlamentari Socialista té la paraula el Diputat senyor Terradellas.

El SR. TERRADELLAS: Senyora Presidenta, molt breu per a fer l'explicació de vot.

Senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup està satisfet del treball realitzat, tot i que els socialistes no creiem que la generalització d'organismes autònoms suposi necessàriament una millora de la gestió.

Tot i així, la Llei que acabem d'aprovar s'ha intentat que sigui àgil, eficaç i al mateix temps coherent amb els altres instituts creats des d'aquest Parlament. Això ha estat possible gràcies a la flexibilitat dels altres Grups a l'hora de treballar en Ponència, segurament perquè és una Llei que no tenia per què ser conflictiva, i això ha possibilitat portar-ho bo i mastegat a la Comissió, i encara més senzill, com s'ha pogut veure, en aquest Ple.

Hem construït una Llei que intenta ser un mitjà, una eina per a millorar els serveis dels ciutadans i, en aquest cas, destinada a la joventut, a aquest jovent de Catalunya, que sovint ens pregunta quina sensibilitat té el Parlament davant els seus problemes. Segurament no m'equivoco si dic que no està massa entusiasmat de la nostra gestió. N'espera molt més, dels qui en un lloc o en un altre tenim la responsabilitat de tirar endavant el país.

Comprenem aquest neguit, aquesta preocupació del jovent perquè som conscients de l'enorme quantitat de problemes que sofreix. Evidentment que la societat actual és difícil per a la majoria dels ciutadans, però no ens enganyem: el jovent, quan tot just comença a realitzar-se com a persona, ja sofreix els problemes de tota la comunitat, d'altres específics de la seva edat, i, sobretot, aquest seu futur que, si no és del tot negatiu, sí que almenys és poc il·lusionador.

És per tot això que, avui que el Parlament aprova aquesta Llei —com dic, una eina al servei de la joventut, encara que petita—, penso que tenim el deure moral de demanar a aquelles persones que tindran la responsabilitat en aquest Institut que siguin sensibles a la problemàtica del jovent, i que intentin treure'n tot el suc que pugui donar. Si aquesta simbiosi es fa possible, el Parlament fent la Llei i els governants fent-la servir adequadament, els resultats per als ciutadans forçosament han de ser sempre positius.

Penso que com a Parlament hem complert; ara ja, per tant, podem anar cap a una altra.

Moltes gràcies.

Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre possibles irregularitats comeses pels Serveis Territorials de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació formulada per la Diputada senyora Marta Mata, del Grup Socialista, al Conseller d'Ensenyament, sobre possibles irregularitats comeses pels Serveis Territorials de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona. Per a la presentació de la interpellació té la paraula la Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyora Presidenta, senyors Diputats i senyores Diputades, senyor Conseller, el text de la interpellació sobre possibles irregularitats comeses pels Serveis Territorials de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona, ha estat publicat en el *Butlletí Oficial* d'aquest Parlament; hi consten dates de fets i de reunions, noms, cognoms, càrrecs i títols de les persones implicades, acords i incompliments, i les possibles irregularitats comeses, permeses o excusades pels Serveis Territorials de la Conselleria.

És escrit, i m'estalviaré de repetir-ho al detall, que ja haurà passat a la trista història de l'ensenyament de la ciutat de Tarragona, per a situar el fet en el seu context social i polític.

Si la setmana passada havia d'assenyalar, des d'aquí mateix, com la novella Administració educativa catalana es ressentia d'unes limitacions a causa d'una mancança d'un clar projecte de política educativa, en aquest cas d'un Institut de Tarragona, he d'atribuir les possibles irregularitats administratives a la mateixa mancança.

Campoclaro és un d'aquests nous barris-dormitori i d'alluvió que neixen vells de problemes socials, pobres d'equipaments i de serveis encara —a desgrat de l'acció de reparació municipal d'aquests darrers dos anys—, i orfes de consciència comunitària en aquest destrossat paisatge tarragoní on la vella pedra i l'antiga llum mediterrània s'esborren sota la contaminació i on l'aigua ha deixat de ser bona per a la set.

Campoclaro resum el problema del seu desarrelament en aquest nom, «Campoclaro», més propi d'una marca de vi de la Manxa o de camp de pous de petroli allà al Far West. Enclou potser, també, aquest nom, una aspiració a la claredat, a la netedat, a la llum, dins les quals caldria que s'anés vertebrant el seu propi projecte comunitari. I això és el que de cap de les maneres s'ha tingut en compte en la creació de l'Institut de Batxillerat per al barri: la creació del primer Institut de Batxillerat per la Generalitat de Catalunya en aquest barri de Campoclaro, que hauria pogut i hagut de ser un model de política educativa, d'acció sensibilitzadora i receptora de les necessitats i característiques del barri, de relació franca i oberta amb el municipi, de col·laboració amb el professorat de tots nivells de Tarragona, que ha donat prou anys mostra de la seva dedicació a la millora i arrelament de l'ensenyament a la ciutat; una ciutat que només tenia dos Instituts, el Martí Franquès i el Ponç d'Icard, ja totalment insuficients.

En comptes d'aquest clar procés de política educativa, la Generalitat de Catalunya crea el seu primer Institut de Batxillerat en un fosc procés administratiu, en algun tram del qual l'obscuritat és total; l'hauríem de conèixer. Vet-ho aquí que a Campoclaro pugen unes estructures metàl·liques i unes

parets, que segons es diu seran un Institut. No sabem trobar el seu nom en cap ratlla del *Boletín Oficial del Estado*, en cap de les llistes dels traspassos, però l'evidència és allí. Entre els mesos de març i abril d'enguany, diversos professors tarragonins, treballant o no a Tarragona, presenten als Serveis Territorials les seves peticions de plaça en aquest nou Institut. A finals del mes de juny, en la reunió del claustre de l'Institut Martí Franquès es notifiquen els professors previstos per al nou centre de Campoclaro. L'acta d'aquesta reunió és el primer document oficiós en el qual apareix aquest nom, i que ha arribat a les nostres mans. I amb aquestes, a primers del mes de setembre, els Serveis Territorials de la Conselleria deneguen, per raons que considerem no vàlides —ja ho hem explicat—, les peticions d'alguns professors i en concedeixen d'altres que no apareixen documentades enlloc, per professors de l'Institut Martí Franquès.

Quan el 17 de setembre es reuneix el claustre d'aquest Institut, es constata, d'una banda, com queda desballestat el quadre de professorat propi, amb matèries sense professor idoni i, d'altra banda, l'estrany conjunt i estructura directiva del professorat de l'Institut Campoclaro. El director i el seu equip directiu han estat nomenats a dit per la Direcció General de la Conselleria a proposta de l'inspector de batxillerat de la província, ben aprovincianada en aquest tipus d'actuació administrativa. El director no és el numerari més antic, com especificaven les normes emeses per la Direcció General d'Ensenyament Secundari i Professional amb data del 28 de maig. La vice-direcció correspon a la muller de l'inspector de batxillerat. No tot el professorat nomenat complia els requisits per a ser-ho, i, en conjunt, també l'Institut de Campoclaro naixia amb les mateixes mancances de professorat idoni per a totes les matèries en que quedava l'Institut Martí Franquès. El mateix dia 17 de setembre quatre professors representants de FETE-UGT foren rebuts pel Cap dels Serveis Territorials, i li plantejaren la gravetat de la situació pedagògica creada, a més del reguitzell d'irregularitats administratives que apreciaven en la concessió de permutes, comissions de servei i nomenament de càrrecs directius. A cap de les qüestions el Cap dels Serveis no pogué donar resposta satisfactòria, ni tan sols en primera persona de responsabilitat, car, segons digué, les decisions havien preses per la Direcció General a proposta de l'inspector provincial, que, per cert, fou cridat pel Cap dels Serveis Territorials a participar en l'entrevista.

El pas següent fou l'entrevista dels professors representants de FETE-UGT amb el senyor Conseller, al qual fou presentat el problema, amb document que té registre d'entrada de la Conselleria el 30 de setembre. D'aquesta reunió de plantejament, la Conselleria trameté a FETE-UGT de Tarragona amb data de 5 d'octubre, un informe signat pel cap de serveis de professorat de batxillerat en el qual, per primera vegada, un document de la Conselleria afirmava la creació de l'Institut de Campoclaro, que ja funcionava, per desdoblament de l'Institut Martí Franquès, i ho justificava pel disseny d'evitar la massificació del Martí Franquès, curiosa manera de desmassificar alumnes, consistent a treure professors, i encara, dir-ho per primera vegada, quan el desdoblament ja era fet, i d'una manera *sui generis*.

Pel que fa al nomenament de la junta directiva d'un centre de tan nova i gloriosa creació, el cap de servei que havia signat

les normes del mes de maig digué que en aquest cas l'Administració nomenava a proposta de la inspecció i que, no tenint cap dubte sobre la capacitat professional de l'inspector senyor Barrado, l'Administració així ho havia fet. Aquesta resposta, finalment, causà desconcert i indignació entre el professorat de Tarragona, com ja deu constar a aquesta Conselleria a través de la comunicació feta pel director de l'Institut Martí Franquès al Director General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals. És per això que fou presentada la present interpellació, perquè públicament i amb la màxima autoritat s'aclarís la situació i poguéssim veure les vies de solució.

És cert que després de presentada la interpellació s'han afegit nous episodis a la història. El Consell Executiu, reunit el dia 29 d'octubre, acorda finalment la creació de l'Institut Tarragona-3, suposem que deu ser el de Campoclaro. El *Diari Oficial de la Generalitat* publica el decret de la creació el dia 11 de novembre —feia sis setmanes que funcionava— i ens assabentava que el desdoblament era de model especial, un doble desdoblament dels instituts Martí Franquès i Ponts d'Icart per a crear el Tarragona-3. I ens assabentava també el *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 11, en una ordre de la Conselleria, que s'autoritzava la Direcció General perquè adoptés mesures suplementàries —les que exigeix el funcionament del nou centre— i l'adscripció definitiva del professorat per al curs 82-83.

Deixar la constitució correcta dels instituts per al curs 82-83 just en començar el 81-82 ens sembla incorrecte administrativament —confiàvem en una Administració més ràpida—, però complementar sense revisar el que ha estat fet ens sembla totalment impolític o propi d'una política negativa. No demanem que es complementin possibles irregularitats, sinó que s'aclareixin i, si cal, es redrecin. Repeteixo la interpellació: «Quin coneixement té aquesta Conselleria de les esmentades irregularitats, i quines mesures pensa prendre per a donar-hi una solució correcta?». El que ens preocupa de fons són dos punts: primer, que tot aquest desagradable joc s'està jugant damunt la carnassa dels nois i noies d'un dels barris més desvalguts de la ciutat de Tarragona, i, d'altra banda, que aquesta és la primera mostra de política educativa d'ensenyament mitjà que dóna la Generalitat després de quaranta-dos anys.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: L'Honorable Conseller d'Ensenyament té la paraula per a respondre la interpellació que ha formulat la Diputada senyora Marta Mata.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, en resposta a la interpellació formulada per la Diputada senyora Marta Mata, registrada amb el número 3309 i inserida al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 51, del 9 de novembre, vull manifestar en primer lloc que sobre les presumptes irregularitats comeses pels Serveis Territorials de Tarragona en el cas de l'institut de batxillerat dit de Campoclaro, el nostre Departament, tal com diu la senyora interpellant, ja va donar una resposta a FETE-UGT, amb data 5 d'octubre, contestant les preguntes que ens van ser formulades en una entrevista anterior i en un document que ens fou lliurat i registrat. No obstant això, en compliment de l'article 124 del Reglament d'aquesta Cambra, m'és molt grat donar una explicació més detallada sobre tot el que

es refereix a l'institut de batxillerat esmentat.

La interpellació formulada consta de tres punts. El primer conté nou paràgrafs, que aniré contestant per ordre. Heu dit que es parla de creació del nou institut com a desdoblament dels altres de Tarragona. Això és cert, i cal remarcar que aquest procediment és el més adient quan es tracta de descongestionar centres ja existents i el més convenient des del punt de vista pressupostari, ja que permet un estalvi en les dotacions de professorat durant el primer any de funcionament, en què no hi ha matrícules dels últims cursos. Per això és el que s'empra més usualment en aquests casos. El fet que per manca d'algun requisit documental es retardés l'aprovació del decret de creació del referit institut, acordada per decret número 402/1980, del 30 d'octubre, a què es referia la senyora Diputada, va impedir la seva publicació abans que comencés el curs, però sí que ho sabien els claustres de professors dels centres afectats, que n'havien estat informats prèviament. El que no pot dir-se, en canvi, és que els professors comissionats als nous instituts havien estat desplaçats. La major part d'aquests professors són de la plantilla orgànica de l'Institut de Batxillerat Martí Franquès, i actualment ho continuen essent, malgrat que estan en comissió de serveis i, per tant, provisionalment al nou centre, però això només per a l'any acadèmic 1981-1982.

L'inspector de batxillerat adscrit als Serveis Territorials de Tarragona ha reiterat que va fer saber al professorat dels dos instituts, el número 1 i el número 2 a què em referia abans de Tarragona, que es crearia el número 3 per desdoblament dels actuals. Així mateix ho confirmen el director i el secretari de l'Institut de Batxillerat Martí Franquès, els quals diuen que aquest assumpte es tractà en una sessió del claustre, encara que fora de l'ordre del dia, motiu pel qual no consta en acta. Es digué també que no s'obligaria cap professor del centre a passar a l'Institut número 3, el dit Campoclaro, i que solament es proposaria que hi anessin provisionalment els professors que estiguessin d'acord a anar-hi. D'altra banda, una vegada publicats el decret de creació i l'ordre de funcionament, el Departament comunicarà oficialment als Instituts 1 i 2 que tots els seus professors titulars podran exercitar l'opció prevista a l'ordre ministerial del 4 d'abril de 1970, per si volen ocupar definitivament les noves places del número 3. Aquest procediment, semblant al pre-concurs de l'educació general bàsica, és reglamentari i es farà abans que es resolgui el proper concurs de trasllat.

En el paràgraf següent de la interpellació de la Diputada senyora Marta Mata observem dos errors. Un arrenca d'un fals concepte del que és una comissió de servei. Per això segurament es denuncia com una irregularitat la no-existència de les instàncies de sol·licitud de la comissió de servei per part de tres professors. L'altre error és assegurar que aquestes instàncies són preceptives segons l'article tercer de l'ordre ministerial del 4 d'abril de 1970. La causa del primer error és la creença que la comissió de servei és una situació administrativa que el funcionari demana per conveniència pròpia o per resoldre un problema personal, i no és així, sinó que la comissió de servei sorgeix com un procediment excepcional de què fa ús l'Administració per a resoldre una necessitat del servei, que en el cas que ens ocupa consisteix a organitzar l'equip directiu d'un centre nou. Per això, no és perceptiva la sol·licitud dels comis-

sionats, només ho és l'acceptació, i aquesta sí que figura degudament signada en els expedients dels tres professors que s'esmenten. L'altre error és confondre la legislació que regeix en les adjudicacions definitives de les places dels centres que es desdoblen per a procedir a la distribució i acoblament del seu personal, amb la simple comissió de servei, que sempre, sempre, té caràcter provisional.

Pel que fa al que la senyora Diputada diu dels professors senyors Iglesias, González, Poyuelo i senyora Garau, ja hem aclarit anteriorment que no es tracta de desplaçaments. Aquests professors han deixat provisionalment les places de les quals continuen essent titulars, places que s'han cobert, provisionalment també, amb altres professors. Tot seguit ens diu la senyora Marta Mata que s'ha denegat la comissió de servei a un catedràtic de l'Institut de Batxillerat de Vilafranca, de l'assignatura d'història, i que s'ha donat la plaça a una professora numerària agregada en expectativa de destinació, també de geografia i història. Segons el que hem explicat anteriorment, la formulació correcta seria que no s'ha conferit la comissió de servei a un catedràtic i que s'ha concedit a una professora agregada pel fet d'ésser professora adscrita de l'Institut Martí Franquès.

En relació amb aquest fet voldria recordar que la concessió de comissions de servei no depèn del cos al qual es pertany, ni de l'antiguitat del servei, ni de la data de petició. Es tracta d'una condició discrecional de l'Administració i no d'un dret del funcionari.

Quant a la pretesa normativa vigent que afecta les comissions de servei, hem de dir que no n'existeix cap en el sentit i condicions en què es refereix la interpellació. Al contrari, el Departament d'Ensenyament, per mitjà de la Secretaria General Tècnica, va donar, en data del 31 de gener del present any, unes instruccions, que regeixen per a la concessió de comissions de servei. S'hi fa constar que, tant si han estat sol·licitades pels professors com si no, les propostes, les fan les Direccions Generals o els Caps dels Serveis Territorials i que els funcionaris afectats per la proposta hi han de fer constar la seva conformitat. La Direcció General d'Ensenyament Primari ha seguit la mateixa línia en la resolució del 18 de maig de 1981, publicada al *Diari Oficial de la Generalitat* del 3 de juny. La presumpta denegació de la comissió de servei a un altre professor agregat que la sol·licitava des del Vendrell queda explicada per les mateixes raons. Tant el catedràtic anterior com l'agregat a què es refereix la senyora Mata podran optar definitivament a les laces que demanen, mitjançant els corresponents concursos de trasllat, si queden vacants després que es facin la reglamentària distribució i acoblament del professorat destinat a Tarragona.

Denuncia la senyora Diputada, com una irregularitat, la contractació d'un professor, el senyor Arnal, que, segons diu, actualment fa el servei militar i que no es va incorporar a les classes el 20 d'octubre a l'Institut de Batxillerat Martí Franquès. En relació amb aquest fet, els Serveis Territorials de Tarragona em manifesten que el senyor Arnal era professor no numerari el curs 1979-1980 i tenia el dret de gaudir de l'estabilitat del seu treball, segons disposicions anteriors del Ministeri d'Educació i Ciència, atenent precisament les reivindicacions dels sindicats. Aquest dret a l'estabilitat no és interromput per la prestació del servei militar, i un cop acabat aquest cal readme-

tre el professor. I aquest ha estat el cas del senyor Arnal, que d'altra part ja s'ha incorporat a la seva destinació des del 19 d'octubre, segons ha comunicat el director del centre.

No sembla lògica la consideració que la denegació de certes comissions de servei i l'atorgament d'unes altres hagin portat com a conseqüència un detriment de la qualitat de l'ensenyament, ja que tant a l'Institut Martí Franquès com a l'Institut Tarragona-3 tots els professors fan classe de les matèries en les quals són especialistes. Malgrat tot, si els professors afectats o les centrals sindicals tenen dades concretes i documentades sobre els casos que al seu entendre resulten en detriment de la qualitat de l'ensenyament, poden passar-les a la Direcció General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals amb la seguretat que aquesta procurarà corregir-les quan es facin les adjudicacions definitives.

El segon punt de la interpellació de la senyora Marta Mata comprèn cinc paràgrafs que poden ser contestats conjuntament, ja que les al·legacions de tots ells parteixen d'un mateix error que no és altre que suposar que les normes que va donar la Direcció General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals el dia 21 de maig de 1981 sobre el nomenament provisional de directors d'instituts de batxillerat són d'aplicació quan es tracta de formar el primer grup directiu dels centres de nova creació, com és el cas de l'Institut de Batxillerat Campoclaro. Les esmentades normes provisionals no contemplaven els centres de nova creació, el director dels quals el nomena habitualment, i, amb caràcter provisional, la Direcció General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals, a proposta de la Inspecció Tècnica de Batxillerat, i la resta de càrrecs directius els nomena, també amb caràcter provisional, el Cap dels Serveis Territorials, a proposta del Director, i aquesta ha estat la normativa aplicada en aquest cas.

De cap manera, el claustre d'un centre inexistent no hauria pogut presentar proposta de director abans del 15 de juny, ni tampoc després, perquè, tal com la senyora Mata assenyala en la seva interpellació, en el punt quart de les normes de la Direcció d'Ensenyaments Secundaris i Professionals, es diu que «en el cas que en els instituts de batxillerat no hi hagi més de sis professors numeraris amb destinació definitiva, etc.», i és evident que encara avui no n'hi ha cap amb aquesta destinació definitiva. En una paraula: la normativa no es podrà aplicar fins al començament del curs 1982-1983, quan l'Institut de batxillerat Campoclaro tingui ja el seu claustre definitiu.

En relació amb el punt tercer, la primera part del qual consisteix a afirmar que els serveis territorials de Tarragona no van comunicar les llistes de vacants, hem de manifestar que al tauler d'anuncis figuraven totes les vacants de formació professional, llevat de les cinc de català i les tres de llengua francesa, i, si no hi figuraven les de batxillerat, és perquè el mes de setembre es produïren canvis nombrosos de personal, que de vegades afectaven àdhuc altres províncies de l'Estat espanyol, que continuaren, fins i tot, després d'haver estat resoltes les gestions de contractació.

De tota manera, hem de fer constar que la majoria de les vacants foren ocupades per professors no numeraris i substituïts del curs anterior, en compliment del compromís que havíem assumit de contractar-los de nou aquest curs, i que fou mínima la contractació de professorat nou, concretament sis persones.

Quant al segon apartat del punt tercer, segons el qual no es publicaren els barems de contractació, hem de manifestar que aquesta afirmació ens estranya, ja que s'aplicaren els barems pactats entre el Departament i les organitzacions sindicals; per tant, eren conegudes. I la millor prova que tots els interessats els coneixien és que cada sol·licitant adjuntava a la seva petició una declaració jurada en la qual autovalorava el seu expedient. Malament ho haurien pogut fer si no haguessin conegut el barem.

Finalment, i en relació amb l'afirmació de la senyora Diputada que els serveis territorials de Tarragona no permeten la presència de representants sindicals en l'acte d'adjudicació de vacants per a la contractació de nou professorat d'institut de batxillerat i de formació professional, hem de manifestar que, efectivament, l'adjudicació fou realitzada pels serveis territorials, pel servei de personal, per la Inspecció de Batxillerat i la coordinació de formació professional, i que quan aquesta comissió va tenir algun dubte sobre la concordança o validesa de les intulacions acadèmiques, va consultar les juntes dels col·legis professionals afectats: d'enginyers tècnics i perits, de mestres industrials, etc. Els serveis territorials de Tarragona consideraren que donaven compliment a les ordres de la Direcció General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals en el sentit de donar publicitat a les puntuacions atorgades als aspirants, en enviar les relacions a les centrals sindicals, les quals han pogut participar, per tant, en el control de les adjudicacions realitzades pels serveis territorials.

Per consegüent, queda clar que a Tarragona, com a la resta de Catalunya, s'ha complert l'acord del Departament d'Ensenyament amb les centrals sindicals en el sentit d'ordenar les sol·licituds dels aspirants per a obtenir plaça de professor d'acord amb un barem públic i en el sentit de permetre la participació del sindicats en el procés de contractació del professorat.

Pel que fa a les consideracions de la senyora Marta Mata referents al malestar i a la indignació dels docents a les comarques de Tarragona, vull aclarir que, tot i admetent que els sentiments són de lliure apreciació, el fet és que a Tarragona no hem rebut cap recurs de cap dels afectats, i pensem que potser bona part d'aquests pretesos neguits s'hauria pogut evitar si tots plegat haguéssim estat capaços de divulgar més àmpliament les disposicions legislatives vigents.

Quant a la repercussió en el deteriorament de la qualitat de l'ensenyament, haig de discrepar necessàriament de la senyora Diputada, perquè justament enguany la Direcció General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals ha establert les plantilles dels centres i, per tant, ha donat un primer pas molt important cap a la millora de la qualitat de l'ensenyament en els nostres centres d'ensenyament mitjà.

Espero, amb això, haver donat resposta a tots els paràgrafs de la vostra interpellació, i, pel que fa a les dues preguntes concretes que la senyora Diputada formula al final, vull manifestar que el Departament ha seguit de prop l'afer de l'Institut de Campoclaro, i que, a més a més d'utilitzar per a la seva informació el contacte directe amb la Direcció General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals i amb els serveis territorials de Tarragona, va ordenar un informe a la Inspecció General de Serveis, com a conseqüència del document que ens va ser lliurat per FETE-UGT, al qual m'he referit en començar aquesta intervenció. Aquest informe de la Inspecció General

de Serveis em demostra que el procediment administratiu emprat és correcte i que no es detecta cap mena d'irregularitat.

Vull fer constar, finalment, que el nostre Departament admetrà a tràmit tots els recursos individuals que, degudament documentats i complint les estipulacions legals, poguessin presentar els professors que considerin que se'ls ha negat una vacant que els corresponia legalment.

D'altra banda, el Departament d'Ensenyament, per mitjà de la Direcció General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals i del Cap dels Serveis Territorials de Tarragona, donarà properament les instruccions per a l'aplicació d'allò que disposa l'Ordre del 4 d'abril de 1970, a fi de procedir a l'acoblament i la redistribució del professorat dels instituts Martí Franquès i Ponç d'Icard de Tarragona. D'aquesta manera, tots els professors d'aquests dos centres podran exercitar l'opció que se'ls reconegui el dret prioritari d'ocupar definitivament les places de l'institut de batxillerat número 3.

Una vegada realitzat el desdoblament que permeti cobrir les vacants de professor de Tarragona, es prendran les mesures reglamentàries adients per a cobrir ls vacants que restin, les quals sortiran a concurs per a tot el col·lectiu de professors.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: La Diputada senyora Marta Mata desitja prendre la paraula per replicar?

Té la paraula la Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyora Presidenta, senyors Diputats i senyores Diputades, senyor Conseller, és clar, he escoltat amb atenció aquesta lliçó d'administració educativa del senyor Conseller, que ha quedat enregistrada i que serà, suposo, consultada pels experts. Jo no voldria continuar ara per aquí, deixaria de banda, per exemple, fins i tot, temes d'apreciació; el senyor Conseller ha dit que s'havia informat els instituts de manera fefaent; suposo que el senyor Conseller coneix la carta, la comunicació enviada pel director de l'Institut Martí Franquès, datada el 29 d'octubre d'aquest any, al Director General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals, dient textualment que presentaven la seva «protesta pel fet de no haver estat informats en els termes i la forma deguts de les particularitats de l'Institut Campoclaro». Aquestes particularitats són, precisament, el desdoblament, desdoblament especial, com he dit, que en la comunicació del 5 d'octubre de la Conselleria

apareix com a desdoblament de Martí Franquès i que en el Decret de creació apareix com a doble desdoblament. Penso que només amb aquestes coses, només amb aquestes cites es pot veure alguna irregularitat.

D'altra banda, les apreciacions respecte al compliment o no compliment dels pactes entre la Conselleria, la Direcció, i les centrals sindicals, són molt diverses.

Nosaltres hem de manifestar que no podem restar satisfets amb la resposta donada, perquè el problema presentat és més o menys important administrativament, però és greu políticament. Les solucions demanades no eren purament administratives sinó polítiques en el gran sentit de la paraula política, que és el de bé de la ciutat, aquesta ciutadania que volem que sigui Catalunya amb la seva escola, aquesta ciutat concrefa de Tarragona. L'Administració pública s'ha de posar al servei de la política, o no és pública ni gairebé és administració. Un exemple

del que volem dir és la creació de l'Institut-escola de la Generalitat de Catalunya dels anys 30, el primer creat per la Generalitat, el tercer llavors de la ciutat de Barcelona; el 9 d'octubre del 31 hi havia un Decret del Ministeri que el creava, que el concedia; el 26 un Decret de la Conselleria que el creava i, després, la Ponència d'ensenyaments mitjans va estar uns mesos treballant en la constitució i la selecció del personal d'aquest Institut, que va obrir les portes el 3 de febrer del 32 i que les va haver de tancar el gener del 39, i durant aquest temps va funcionar d'una manera impecable, formant els millors professors i alumnes, i ha quedat com un model no superat d'ensenyament mitjà. Nosaltres el que fem és lamentar que el primer institut de batxillerat creat per la Generalitat, per aquesta Generalitat, el tercer de la ciutat de Tarragona, neixi amb totes aquestes peripècies. El nostre Grup intentarà fer l'acció parlamentària corresponent, perquè políticament l'ensenyament mitjà sigui millor tractat per la nova Generalitat.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, jo he cregut amb la meua intervenció respondre a la interpellació que m'ha fet la Diputada senyora Marta Mata, i al que es referia aquesta interpellació era a suposades irregularitats. Irregularitats vol dir fora de la regla, i jo he intentat explicar, he intentat aclarir que el que s'havia fet havia estat correcte d'acord amb la reglamentació vigent, reglamentació a la qual nosaltres ens hem d'atenir i a la qual estem sotmesos.

Una altra cosa seria que aquesta reglamentació no hi fos i que la creació d'instituts pogués ser feta amb normes pròpies, amb normes discrecionals per la Conselleria. Però jo li vull dir, precisament, en relació amb això, que aquest any, per primera vegada, per primera vegada, s'ha aconseguit una cosa de la qual jo estic satisfet i que crec que és molt important, que és que la incorporació de professorat a l'escola pública i als instituts públics, s'ha fet o per oposició o s'ha fet seguint uns barems prèviament establerts, públics i coneguts, cosa que no s'havia fet abans. Hem aconseguit evitar la discrecionalitat i hem aconseguit evitar les pressions dels grups assemblearis que imposaven noms i que imposaven llistes, i aquest any s'ha fet o bé per oposició o per un barem.

Em fa l'efecte que això és correcta política educativa. Em fa l'efecte que això és objectivar el procés educatiu; això és objectivar el procés d'incorporació a les escoles i als instituts de batxillerat, i em fa l'efecte que, en aquest sentit, el que s'ha fet ha estat una tasca positiva i coherent.

D'altra banda, jo comparteixo amb la senyora Diputada els dèficits i els defectes i les mancances que té el nostre sistema educatiu, als quals jo m'he referit moltes vegades, i aquests dèficits, aquestes mancances, tant en l'aspecte econòmic com en l'aspecte reglamentari legislatiu, hem de procurar corregir-les, hem de procurar fer-les noves, hem de procurar renovar-les, però el que és molt difícil és apartar-nos de la reglamentació vigent. Nosaltres tenim l'obligació de seguir-la i això és el que jo volia respondre a la seva interpellació; és a dir, jo entenc que no hi ha hagut irregularitats, jo entenc que als dos claustres dels dos instituts, com ens consta pels mateixos directors i pel mateix inspector, els va ser comunicada la creació

per desdoblament d'aquest nou centre, els professors ho sabien, i el que es va seguir va ser la norma vigent, la norma autoritzada, i, per tant, jo entenc que en aquest sentit no es pot parlar d'irregularitats, sinó que del que es pot parlar és de la seqüència d'una reglamentació, que ens pot agradar o que no ens pot agradar, però és l'existent i nosaltres estem obligats a acollir-nos-hi.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

**Interpellació al Consell Executiu sobre les bases
per a la selecció d'obres a incloure
en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya
per al 1981**

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1981, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Per a defensar aquesta interpellació, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyora Presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats, quan al Ple d'aquest Parlament vam aprovar del dia 26 de maig la resolució sobre les bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1981, el Grup parlamentari del PSU teníem ja la impressió que hauríem de presentar una interpellació sobre l'aplicació d'aquestes resolucions. Fruit del debat que hi va haver en aquest Ple i en Comissió teníem aquesta impressió.

El que hem de dir és que no ens pensàvem que la interpellació hagués de ser aquesta i amb aquestes característiques. I m'explicaré: teníem la impressió que hauríem de presentar una interpellació en funció de com s'aplicaria l'acord pres pel Parlament el dia 26 de maig. Estàvem esperant l'aplicació d'aquesta resolució, estàvem esperant veure com això es transformava en fets concrets, i, a partir d'aquí, pensàvem que hauríem de fer una interpellació. La nostra sorpresa està en el fet que, abans que s'apliqui aquesta resolució, ens veiem obligats a presentar una interpellació no pas per la manera com s'ha aplicat i els resultats d'aquesta aplicació, sinó perquè abans que s'apliqui han succeït coses noves. D'entrada, cal dir que encara no s'ha aplicat aquesta resolució, que el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1981 encara no ha estat aprovat pel Consell Executiu. Les Diputacions tenen el material, la Diputació de Barcelona, que és la que jo tinc una informació d'una manera més immediata va aprovar ahir un dictamen, però encara no ha estat aprovat definitivament. Però, mentrestant, en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* núm. 168 apareix el Decret 370/1981, de data 8 d'octubre de 1981.

Aquest Decret diu tres coses: Primer, es convoca el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per a l'any 1982, fent servir els criteris de la Resolució aprovada al Parlament de Catalunya per al 1981. Segon, es convoca abans que s'hagi aprovat el Pla de 1981. I, tercer, es dona un temps, en el qual els ajuntaments podran presentar la seva petició d'ésser inclosos en aquest Pla, que va del 22 d'octubre a l'11 de novembre d'enguany.

Segons la primera qüestió podríem dir que, si més no, hi ha

un cert menyspreu del Parlament, perquè el Parlament ha aprovat unes bases per al 1981 que no són, entenem nosaltres, les que s'han d'utilitzar per al 1982.

En segon lloc, es dona, per via d'aquest Decret, una convocatòria abans que els ajuntament sàpiguen si els projectes que ells han presentat per a acollir-se en el Pla del 1981 són o no són acceptats i, per tant, si queden per al 1982 o no hi queden.

Això crea greus dificultats als ajuntaments perquè s'han de posar, de pressa i corrents a fer projectes nous sense saber si seran aprovats els que han presentat o no. Però és que, a més a més, se'ls dona un termini que va des del 22 d'octubre fins a l'11 de novembre, és a dir, l'11 de novembre d'aquest mes, que ja ha passat, amb l'agreujant, repeteixo, que encara no s'ha aprovat el Pla. I es crea, per tant, una situació que podríem qualificar de surrealista per als ajuntaments que volen acollir-se al Pla d'Obres i Serveis. Tenen projectes presentats per al 1981; se'ls convoca perquè en presentin per al 1982; se'ls diu que les bases són les del 1981; no saben quins han estat aprovats, i, per tant, quin serà el Pla base i quins poden anar al Pla addicional i se'ls dona un espai d'uns 22 dies aproximadament. I això crea una situació de desconcert en la qual no només és implicat el Consell Executiu, que aquest podria ser un problema, sinó que hi és implicat el Parlament de Catalunya, perquè va ser el Parlament de Catalunya qui va aprovar les bases per al Pla de 1981. Pensem que hi ha poques explicacions en relació amb aquest problema, en tot cas, esperem que l'Honorable senyor Conseller ens les podrà donar. Però pensem que per sota de les possibles explicacions que hi hagi, n'hi ha una que difícilment ja podrem resoldre, que és aquesta sensació de menyspreu que la Cambra ha de tenir, forçosament, en relació amb el Decret que ha sortit de la Conselleria.

Per acabar, repeteixo les preguntes de la nostra interpellació: Per què no s'ha enviat al Parlament de Catalunya una nova proposta de bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1982 i s'han aplicat les bases aprovades per al 1981?

Per què s'ha publicat el Decret abans d'aprovar el Pla d'Obres i Serveis del 1981?

Per què s'ha donat tan poc termini de temps als ajuntaments per a acollir-se al de 1982?

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller de Governació, el senyor Joan Vidal i Gayolà, té la paraula per a respondre.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat acaba de fer exposició de la seva interpellació en relació amb les bases del Pla d'Obres i Serveis de Catalunya que concreta en tres preguntes. Intentaré contestar-les pel mateix ordre en què han estat formulades. La primera pregunta diu per què no s'ha enviat al Parlament de Catalunya una nova proposta de Bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1982 i s'han aplicat les bases aprovades per al 1981?

En resposta a aquesta primera pregunta, he de dir el següent: Primer, la Resolució vuitena, d'11 de novembre de 1980, demana al Consell Executiu l'aprovació de criteris per a elaborar els plans d'obres i serveis de 1981. Segon, a la sessió Plenària del 17 de desembre de 1980 s'acorda que el debat sobre l'es-

mentada resolució s'integri al debat més genèric del Pressupost per al 1981. Tercer, el Pressupost de 1981, en la Disposició Addicional Quarta estableix que el Parlament aprovarà les directrius a les quals haurà de sotmetre's l'elaboració del Pla d'Obres i Serveis de Catalunya. Quart, en compliment del que disposa aquesta Llei, el Parlament de Catalunya ha aprovat, per resolució del 26 de maig de 1981, les esmentades bases, i com que la Llei de Pressupostos és vigent durant tot l'exercici pressupostari s'ha d'entendre, amb lògica conseqüència, que les bases també ho són. Cinquè, el Reial Decret 1673/1981, del 3 de juliol, publicat al *Butlletí Oficial de l'Estat*, del 6 d'agost, i esmenat parcialment amb posterioritat, deroga les disposicions vigents en matèria de plans d'obres i serveis i estableix que el Pla serà aprovat, a partir d'aquell moment, abans del 31 de desembre de l'exercici econòmic immediat anterior; és a dir, que el Pla a executar durant l'any 1982 s'elaborarà i aprovarà durant l'any 1981, tenint en compte les subvencions consignades en els pressupostos d'aquest mateix any 1981.

No tindria sentit, em sembla, doncs, aplicar criteris diferents a la mateixa realitat social, econòmica i financera. No es podria argumentar vàlidament que aquesta realitat hagi canviat en el breu termini de sis mesos que van des de l'aprovació de les bases, el 26 de maig de 1981, fins avui. Tenint en compte que en aquest període s'ha hagut, d'una banda, d'elaborar el Pla d'Obres i Serveis a executar durant 1981 i d'altra, iniciar el tràmit de formació del Pla a desenvolupar i a executar durant 1982, no seria congruent aplicar criteris heterogenis en la formació dels susdits plans, d'altra manera provocaria un confusionisme que perjudicaria notablement tots els ajuntaments.

L'aplicació de les bases aprovades pel Parlament ha establert uns criteris de gran objectivitat per a seleccionar les obres, ha definit les prioritats segons la naturalesa de l'obra o el servei a realitzar, i segons les característiques del municipi o municipis beneficiaris i estem en situació de poder dir que l'experiència del 1981 ha demostrat l'eficàcia, la qual cosa conforma l'encert en l'aplicació de les bases esmentades que, repeteixo, des del nostre criteri són d'aplicació, ja que neixen de la Llei del Pressupost del 1981, mentre aquesta Llei sigui vigent, és a dir, durant tot l'exercici pressupostari de 1981.

La segona pregunta diu per què s'ha publicat el Decret —es fa referència al Decret de convocatòria del Pla de 1982— abans d'aprovar el Pla d'Obres i Serveis de 1981.

En aquest sentit he de dir el següent: En primer lloc, el Decret 370/1981 de Convocatòria del Pla d'Obres i Serveis per al 1982 s'ha publicat per tal de poder donar compliment als terminis que fixa el capítol segon del Reial Decret 1673/1981, pel qual es regula el nou règim dels plans d'obres i serveis.

Segon, no s'ha aprovat encara el Pla del 1981 i, per tant, s'ha hagut de convocar abans el Pla del 1982, justament perquè fins ahir la Diputació Provincial de Barcelona, a pesar de ser repetidament requerida a fer-ho, no va fixar la quantia de la seva aportació a l'esmentat Pla, circumstància que, com és obvi, feia impossible la seva aprovació. Sobre aquesta aportació de la Diputació de Barcelona voldria fer les consideracions següents. L'any 1980 la Diputació de Barcelona va consignar al Pla d'Obres i Serveis de Catalunya la quantitat de 906.515.577 pessetes, per al Pla de 1981 va aprovar ahir la xifra de 630 milions de pessetes, amb una disminució, com es

pot apreciar, molt notable en relació amb les aportacions d'anys anteriors.

Aquesta disminució té, a criteri dels dirigents de la Diputació de Barcelona, l'explicació següent. En el Pla del 1980, hi figurava una partida destinada a subvencionar obres a fer pel consorci d'infraestructura sanitària de 187.905.403 pessetes; com que per qüestions de caràcter tècnic enguany la Diputació Provincial de Barcelona no farà aportació al consorci d'infraestructura sanitària, la Diputació Provincial ha preferit no aportar aquesta quantitat al Pla d'Obres i Serveis de Catalunya d'aquest any, que podia haver estat una quantitat significativa per a reforçar les obres de caràcter municipal que el mateix pla conté.

Hi havia també en el Pla de l'any 80 una quantitat de 20 milions de pessetes per a ajudes tècniques, una de 45 milions per a ajudes financeres i una de 21.105.349 pessetes per a reparacions en carreteres dependents de la Diputació Provincial. Tampoc no han estat consignades aquestes quantitats en el Pla de l'any 1981, la qual cosa fa que, restades aquelles a què acabo de fer referència, el Pla de 1981 hauria donat una xifra de 632.504.825 pessetes. La Diputació de Barcelona va entendre que aquest era el criteri a adoptar, i, per tant, va aprovar una subvenció de 630 milions; com poden observar vostès, 270 milions per sota, aproximadament de la quantitat aportada en el Pla de l'any anterior.

Val a dir que per al mateix període, entre l'any 80 i l'any 81, l'aportació de l'Estat al Pla d'Obres i Serveis s'ha vist incrementada en un 23%. Ja sé que les quantitats en xifres absolutes són molt petites, però l'increment —i això és indiscutible— ha estat d'un 23% que si hagués estat aplicat a la mateixa xifra que la Diputació de Barcelona ha estat disposada finalment a consignar en els Plans d'Obres i Serveis, en lloc de 630 milions de pessetes, el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya d'enguany, per a la província de Barcelona, hauria estat dotat, hauria hagut d'estar dotat amb la quantitat de 780 milions.

Ja sé que l'increment d'aquesta quantitat de l'any anterior, descomptades les que aquest any la Diputació no ha cregut prudent aportar, a pessetes constants, donaria una xifra més petita. Però també hem de considerar, i fer saber a la Cambra, que si a través del Pla d'Inversions que la Diputació ha aprovat dota uns plans d'acció municipal per uns valors previstos superiors als 1.000 milions de pessetes, podria haver també seguit, almenys, la mateixa tònica de l'Estat i haver mantingut la seva aportació en els mateixos nivells.

A la tercera pregunta, se'm demana per què s'ha donat tan poc termini de temps als ajuntaments per a acollir-se al Pla de 1982?

Quant a la tercera pregunta, puc assegurar-li, senyor Diputat, senyores i senyors Diputats, que és el màxim termini que es podia donar. El Departament de Governació volia convocar el Pla del 1982 després d'haver aprovat el de 1981, i ha esperat fins al darrer moment, fins al darrer moment, atesa l'obligació que té de complir els terminis que fixa el Reial Decret que regula la matèria de plans d'obres i serveis. Hem esperat fins al darrer moment per a veure si podíem aprovar, abans de la convocatòria del Pla del 82, el del 81. Així i tot, l'aprovació no ha pogut ésser feta fins ara perquè, tal com els deia abans, tot just ahir la Diputació Provincial de Barcelona va acordar la quantitat a consignar per al finançament del Pla esmentat.

Crec, amb aquestes respostes, haver donat satisfacció al Diputat interpellant.

Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Padullés vol fer ús de la paraula? *(Pausa)*. Té, doncs, la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. PADULLÉS: Senyora Presidenta. Sí, vull fer ús de la paraula perquè no m'ha donat satisfacció, evidentment. *(Rialles)*.

Bé, el senyor Conseller ha contestat les tres preguntes, una per una. En la primera ha fet un llistat de resolucions, de decrets, etc. però no contesta la qüestió essencial: per què no es porta al Parlament de Catalunya, que és qui va elaborar els criteris per a 1981, perquè es tornin a elaborar els criteris per a 1982?

El senyor Conseller ens diu que l'experiència de 1981 va ser un encert en les Bases, des del seu criteri, però nosaltres hem de dir que com és possible que es pugui dir que va ser un encert en les Bases quan encara no s'ha aprovat l'aplicació d'aquesta resolució?

D'altra banda serà un encert des de la seva òptica, però haig de dir que des de la nostra òptica com a Grup parlamentari, hi va haver moltes esmenes que no van ser acceptades, tot i que estàvem d'acord amb la globalitat de la resolució, i creiem que tenim el dret de reclamar que es torni a discutir una resolució d'aquestes característiques.

A la segona pregunta, el senyor Conseller ha intentat situar a la Diputació al mig d'aquesta discussió, fent-li una certa crítica, perquè fins ahir no es va aprovar. El senyor Conseller no ens ha dit quan el Consell Executiu va trametre a la Diputació, perquè fos aprovat, el llistat de les obres a incloure en aquest Pla. Aquesta fóra una data que ens ajudaria tots a entendre per què no es va aprovar fins ahir. Però aquest és també un altre problema, que podria ser el motiu d'una altra resolució, d'una altra interpellació —perdó—, perquè el que plantejem avui aquí no és aquesta qüestió, ni és el perquè s'hi destina una quantitat de diners, ni allà on van destinats.

Parlarem, segurament en una altra interpellació, utilitzant el llenguatge que va utilitzar el senyor Conseller en aquest Ple quan vam parlar d'aquesta resolució, que parlava —amb perdó— que podia ser això la xocolata del lloro. Certament és així, però hem de parlar-ne perquè nosaltres tenim la sensació que s'està repartint xocolata a determinats lloros, però no a tots. *(Rialles)*.

Per a acabar, hi ha la tercera qüestió que tampoc no la respon: com és possible que fossin vint dies el màxim de temps a donar, perquè els ajuntaments fessin projectes. Això només es pot justificar a partir de la voluntat de no portar a aquest Parlament la discussió dels criteris per a 1982. I a partir d'aquesta voluntat, que és al darrera de tota l'actuació de la Conselleria, aleshores les altres coses es poden arribar a intentar justificar, no a justificar.

No ens podem donar per satisfets, no hi estem d'acord. Pensem que s'està intentant treure del Parlament un debat necessari com és la resolució per a l'aplicació dels criteris per al Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per a 1982 i és en aquesta direcció que nosaltres presentarem una moció. Per a debatre aquest tema.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller vol replicar? *(Pausa)*. Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats. Per començar, voldria dir que em sembla que el Diputat interpellant no m'ha entès. No es deixa de banda el Parlament. Les Bases per a l'execució, per a la preparació i per a l'elaboració del Pla d'Obres i Serveis són conseqüència de la Llei de Pressupostos per a 1981 i essent vigent durant tot l'exercici pressupostari de la Llei de Pressupostos ho són també les Bases. I si durant un exercici pressupostari, per una raó tècnica, s'han hagut d'aprovar o s'hauran d'aprovar, s'han hagut de formar, per a ser més exactes, dos plans d'obres i serveis, entenem que s'havien d'aplicar les mateixes Bases per mandat exprés del Parlament.

Fet aquest aclariment, voldria dir que com a membre de l'Executiu he de felicitar els membres del Grup interpellant per l'interès que manifesten en el seguiment d'una qüestió tan important per a Catalunya com és el Pla d'Obres i Serveis, però que contrasta tan vivament amb els graus de llibertat i d'alegria amb què es mou el Pla d'Acció Municipal de la Diputació Provincial de Barcelona, dotat amb uns recursos de quantia molt superior als que la mateixa Diputació consigna al Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, tot i comprenent, no obstant això —no cal dir-ho—, que el principi d'autonomia aplicable a les corporacions locals mereix el més absolut respecte d'aquesta Cambra i, per descomptat, el més absolut respecte de l'Executiu.

És al·lisonador, senyores i senyors Diputats, fer notar respecte a això que la Vice-presidència de la Diputació Provincial de Barcelona l'ostenta un membre del mateix partit del Diputat interpellant, el qual a la vegada és el President de la Comissió informativa de cooperació de la Diputació. El Servei anomenat de Pla d'Obres i Serveis de la Diputació, que depèn directament de l'esmentat Diputat, ha concebut, defensat i demanat l'aprovació del Pla d'Acció Municipal a què faig referència, que qualsevol persona malintencionada podria considerar com un intent de disminuir l'acció de la Generalitat a l'àmbit municipal, atès el paral·lisme i competitivitat que pretén de fer al Pla d'Obres i Serveis de Catalunya. Ja sap el senyor Diputat, ho saben els senyors Diputats d'aquesta Cambra, que estem a favor de la competitivitat perquè defensem la lliure iniciativa en el camp de l'empresa privada. Però queda per demostrar la seva eficàcia en l'esfera de l'Administració pública.

Anant més enllà diria que resulta incomprensible que els partits que van aprovar la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions a la Generalitat en aquest mateix Parlament i que, per dues vegades, havien acordat des de les Diputacions, la transferència de tots els seus serveis a la Generalitat, vulguin ara donar suport de forma tan manifesta al paper tradicional i obligatori de les «Diputaciones Provinciales».

Tinc a l'escó, senyores i senyors Diputats, el Dictamen aprovat ahir, en el Ple de la Diputació Provincial de Barcelona, en el qual, en referències nostàlgiques als decrets dels anys 53, 54 i 55 sobre la matèria, i a la Llei de «Régimen Local» del 24 de juny de 1955 que, com sabem, no es distingeix precisament pel seu progressisme, diu textualment: «El Pla d'Acció Municipal constituirà l'instrument mitjançant el qual la Diputació Provincial de Barcelona acomplirà la seva funció tra-di-ci-o-nal

i obligatòria de col·laborar amb els municipis per tal d'ajudar-los en la prestació dels serveis que els encomana la Llei de Règim Local.»

Tenint en compte que som al mes de novembre, senyores i senyors Diputats, no puc deixar de pensar en la frase del Teno-rio, que diu: «Los muertos que vós mataís, gozan de buena salud». (*Remor de veus*).

Per què tant pel Grup interpellant com per d'altres d'aquesta Cambra, s'ha manifestat la ferma voluntat d'eliminar les Diputacions Provincials que ara, amb interpellacions evidentment dissimulades i amb accions del mateix Grup a la Diputació Provincial, es pretenen de potenciar.

Valgui com a mostra aquest text aparegut en els diaris durant la campanya de les eleccions al Parlament de Catalunya, que com veuran no té pèrdua: «Les Diputacions han de desaparèixer *de facto*, integrades en la Generalitat. Perquè això sigui possible, caldrà que la Generalitat ho disposi, però també que ho acordi cada una de les Diputacions. En aquest sentit és molt important que en el si de les Diputacions s'hi dibuixi una majoria política que, lluny d'interessos centralistes, estigui disposada a fer-ho possible.

Això és importantíssim tant de cara a aquesta solució final com de cara a les relacions Generalitat-Diputacions mentre aquesta no es doni. En aquest sentit, no ens preocupa tant la Diputació de Barcelona, on aquesta majoria és assegurada, com alguna altra Diputació on el paper d'alguna força política és clau per a possibilitar aquesta majoria.

Esperem que, tal com farem nosaltres, tothom sàpiga anteposar els interessos de Catalunya a tota mena d'interès partidista. Caldrà que la Comissió Mixta de Traspasos Diputacions-Generalitat ratifiqui i amplii les decisions ja preses en aquest sentit, cosa que pressuposa l'acord majoritari de què parlàvem en el si de les Diputacions. Aquest acord que posarà a prova el patriotisme de les forces polítiques del nostre país.

Nosaltres deixem ben clara la nostra actitud des d'ara, sigui quin sigui el resultat de les eleccions. Esperem que els altres també ho facin.»

Nosaltres, senyores i senyors Diputats, estem esperant que el text d'aquest discurs s'acompleixi i sigui present a la vida política de Catalunya.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara al senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres considerem que en la rèplica el senyor Conseller ha sortit del tema que estava en debat. Per tant, demanaria un torn per a rectificacions en aquest sentit.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Crec que no és procedent fer un torn de rèplica després de la intervenció del Govern, en la interpellació. No ho crec, no.

El Sr. RIBÓ: Aleshores, voldríem fer constar la nostra protesta perquè el Senyor Conseller, no cenyint-se al tema, ha utilitzat arguments que, contradien afirmacions del nostre Grup, no hem tingut oportunitat de replicar en aquesta Cambra.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: D'acord, senyor Ribó. Constaran en acta aquestes seves paraules.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les disposicions preses per tal de donar compliment als acords continguts en la Proposició no de Llei aprovada per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana el dia 12 de febrer de 1981

Passem ara al penúltim punt de l'Ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya sobre els acords continguts en la Proposició no de Llei aprovada per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Té la paraula per a presentar aquesta Moció, el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN: Señora Presidenta, señoras y señores Diputados. Con la máxima brevedad toda vez que en el Pleno de la semana pasada la Cámara tuvo ya ocasión de conocer, discutir y debatir los argumentos y las reflexiones acerca del tema que nos ocupa a la hora de debatir la interpelación de que la Moción que hoy se discute trae causa.

Se trata hoy, en síntesis, de poner en marcha el dispositivo parlamentario que vehicule la efectividad de esas preocupaciones. Es decir, de que este Parlamento, prosiguiendo su función de impulso y control de la acción de gobierno, primero apremie y intime al Consell Executiu en el sentido de los términos en que estaba formulada la interpelación y después tenga en sus manos la posibilidad adecuada de verificar el cumplimiento de esta intimación. Señoras y señores Diputados, en este tema, no es la primera vez que lo manifestamos, la preocupación que nos mueve es prioritariamente institucional. Decíamos la semana anterior que era esta área de Justicia y de Derecho una parcela significativa del autogobierno. Con ello queríamos subrayar que, es indudable, las transferencias en esta materia, aun consumadas en su totalidad, no van a dar lugar a espectaculares traspasos de estructuras administrativas ni, después, a notorias acciones de gestión y gobierno. La significación a que nos referíamos deriva del hecho de que la posesión, aun cuando sea de una manera embrionaria, de unas ciertas titularidades en materia de Justicia, constituye un índice de verdadera autonomía, de algo que se sitúa más allá de la mera descentralización.

Decíamos también que era algo irrenunciable e inexcusable, hacer el máximo esfuerzo, a fin de que llegado el caso de tener que afrontar situaciones delicadas y graves, como la de las prisiones a que nos referíamos en el debate anterior, la Generalitat dispusiese de posibilidades de incidir con mayor o menor grado en superar las dificultades planteadas. Y ello no sólo con referencia a las facultades directamente relacionadas con tal o cual hecho puntual conflictivo, sino considerando como un todo el cuadro de las competencias asumibles en el campo de la Justicia y del Derecho.

Pues bien, con este ánimo, el Grupo que represento ofrece a la consideración de la Cámara una Moción que estimamos ponderada y prudente. No ya sólo que guarda congruencia, que esto ya ha sido apreciado oportunamente por la Mesa de la Cámara a la hora de disponer la tramitación de la Moción, sino además rigurosamente consecuente con el sentido último de la interpelación. Así primero proponemos que el Parlamento acuerde apremiar al Consell Executiu para que adopte las medidas pertinentes a fin de acelerar la transferencia de las facultades contenidas en los artículos 11.1, 18, 22, 23 y 24 del Esta-

tuto de Autonomía de Cataluña, que como todos sabemos son las referentes a las competencias en materia de Justicia. Es decir, lo que hacemos ahora es reiterar a nivel de Pleno lo que ya se acordó por este mismo Parlamento a nivel de la Comisión correspondiente, concretamente de la Comisión de Justicia, Dret i Seguretat Ciutadana. Y segundo, que asimismo se acuerde la comparecencia del Conseller de Justicia ante la Comisión correspondiente, en un plazo no superior a tres meses, a fin de dar cuenta del curso del proceso de transferencias referidas en el acuerdo anterior. Es decir, la pura y simple aplicación del número primero del artículo 126 del Reglamento de esta Cámara que es, como todos sabemos, y en este caso concreto lo que supondría es que la Comisión a la que corresponda, por razón de la materia, controlará el cumplimiento de la moción a que se refiere el artículo 125, según se expresa en el texto del ya mencionado artículo 126. Obsérvese que el plazo es un plazo razonable, y que no se emplaza a la Conselleria para que presente culminados totalmente los traspasos, aunque esto sería de desear, sino que constate ante la Comisión la realidad de un proceso que avanza de una dinámica puesta en marcha.

Por todo ello, y con ello terminaría, no podemos imaginar que la Cámara pueda negar su apoyo a una moción de estas características, antes al contrario, y tenemos la confianza de que le dé su pleno soporte y apoyo.

Muchas gracias, señora Presidenta, muchas gracias, señores Diputados.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a fixar la presa de posició, i no havent presentat esmenes cap Grup a aquesta moció, té la paraula el Diputat senyor Vicens..., no, el senyor Casas-Salat, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, molt breument, perquè el tema ja ha quedat més que reflectit en les paraules del senyor Valentín, fixarem nosaltres dient que la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya és que votarem afirmativament a la moció presentada. I ho farem, canviant potser una mica l'actitud que tòpicament se'ns atribueix sempre, que votem amb les coses que decideix el Govern, o sigui —això ho dic de passada, perquè sempre s'està dient que Esquerra vota amb el Govern— que aquesta vegada, encara que jo crec que això és una cosa assumible per tots els Grups, en aquest moment puc afirmar que nosaltres votarem afirmativament una proposta presentada pel PSUC, perquè considerem que està ben ajustada.

Ara bé, deixant a part aquests aspectes, entrem en les consideracions que ens ho fan fer. En primer lloc, per una motivació de coherència. Nosaltres tractem de ser plenament coherents, i aquesta sala no sé si recordarà que aquest problema que estem debatent aquí va néixer ara fa justament un any, quan el Partit Socialista Unificat de Catalunya va presentar una proposició no de llei, de llarga gestació, que després es va veure en Comissió i que va ser aprovada el 12 de febrer de l'any 1981, si no m'és infidel la memòria.

Aquell dia, Esquerra Republicana de Catalunya va votar la posició que avui ha defensat aquí el PSU, i, per tant, per coherència, nosaltres tornarem a incidir en aquest vot. L'única cosa que ens hauria pogut fer canviar d'actitud hauria estat si, durant aquest període de temps, aquest lapse de temps, haguessim observat una forma de fer de la Conselleria, que

hagués canviat o hagués complert totes aquestes fites que es marcaven allà. Però la Conselleria no ha assumit —ho ha establert en l'article 11, primer, en matèria penitenciària— allò establert en l'article 18 de l'Estatut; no ha assumit, tampoc, allò establert en els articles que fan referència a la qüestió de notariat i de registre; ha assumit algunes altres coses, i ha treballat, però no ha treballat al ritme que seria de desitjar.

Per tant, nosaltres, coherentment, tenim l'obligació de votar afirmativament.

Voldria dir també, per això, que no crec que el Conseller hagi fet això, o ho hagi deixat de fer perquè hagi tingut, podríem dir, doncs, poques ganes de fer-ho, o poc interès en l'afer. Déu me'n reguard, de jutjar d'aquesta manera la Conselleria de Justicia. Si no ho ha fet segurament és perquè ha respost a una filosofia diferent de la que nosaltres tenim respecte al problema.

Nosaltres creiem, senyores i senyors Diputats, que realment existeix una necessitat real que la Generalitat assumeixi aquestes competències, que li vénen donades de forma estatutària; entre altres coses perquè, si tenim un Consell Executiu, i aquest Consell Executiu té una Conselleria de Justicia, no podem fer, no la podem mantenir constantment buida de contingut, perquè si no, això seria fer el joc a algunes forces que volen convertir el nostre Consell Executiu, la nostra Generalitat, i tal vegada el nostre Parlament, en una pura aparença de realitat, però no en una realitat operant i efectiva.

Per la necessitat de donar-li contingut, nosaltres som partidaris que això s'accepti, i som partidaris, en conseqüència, que s'apliqui el famós article 18.1 de l'Estatut de Catalunya. No ens convenç la filosofia que ens ha donat moltes vegades el senyor Conseller en aquesta matèria, dient que no s'havia aprovat la llei orgànica del poder judicial, per tal com, com molt bé ha dit el senyor Valentín, en diverses ocasions, existeix una Llei Orgànica del Poder Judicial, que és en exercici i que pot ser aprofitada.

A més a més, també ho farem per una última raó —i amb això ja acabo, per no cansar la sala— i és perquè també creiem que, en no fer aquesta tasca, estem assumint una responsabilitat que no ens correspon. El qui els està parlant és un advocat en exercici, i ha tingut ocasió d'anar aquests dies, quan hi ha hagut les vagues de fam famoses, a la Model, de visita allà, i s'ha trobat amb la sorpresa que molta gent que era pel pati li deia: «“ Bueno ”, i vostès, què fan, què fan en el Parlament? » Nosaltres som perfectament conscients que no existeix responsabilitat de la nostra part, perquè no tenim traspasos; no obstant, jo puc dir, perquè m'ho han dit, que alguns funcionaris —no sé quins— de la presó Model de Barcelona anaven dient al públic que estava molest «¿Por qué no os quejáis a la Generalidad? »

O sigui que nosaltres estem assumint, de cara al públic, una sèrie de responsabilitats, i no n'assumim l'execució, i no assumim les competències que tenim.

D'una altra part —i per a acabar, i per a no cansar la sala, la Cambra, vull dir—, em sembla que el termini que proposa l'Il·lustre Diputat senyor Valentín és un termini raonable perquè comparegui aquí el Conseller i, d'una vegada per sempre, després del temps transcorregut, ens digui que aquestes coses ja estan en marxa i van a bon port, perquè és una cosa que, des de l'aspecte institucional, és necessària i és

positiva per a nosaltres.

Res més, moltes gràcies, senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: En nom del Grup parlamentari de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Agustín Luna.

El Sr. LUNA: Honorable senyora Presidenta, senyores Diputadas, señores Diputados, muy brevemente para señalar la posición de nuestro Grupo en relación con la moción presentada por el muy Ilustre Diputado señor Valentín.

Nosotros creemos que esta moción responde a aquella actuación del Parlamento que se refiere al impulso político y de gobierno, y en este sentido nos parece una acción positiva, a iniciativa del partido del PSUC, en cuanto a esta actividad parlamentaria.

Pero, además, esta actividad parlamentaria de impulso político y de gobierno a la actividad del ejecutivo, que intenta apremiar a este Consell Executiu para que acelere la transferencia de funciones en una serie de materias correspondientes a la Conselleria de Justicia, nos parece importante desde el punto de vista institucional, para Cataluña y para el propio desarrollo del Estatuto de Autonomía.

Ciertamente, si se observan los distintos apartados de los preceptos del Estatuto que cita la moción, podemos pensar en algunas respuesta que se darán incluso dentro de tres meses por el Honorable Conseller de Justicia, relativas a la famosa ley orgánica del poder judicial y a sus numerosas enmiendas, o relativas a otros aspectos que pueden hacer difícil una transferencia rápida de algunas de las cuestiones señaladas en la propia moción.

Sin embargo yo siento, yo siento que no esté presente en este momento el Honorable Conseller de Justicia, porque probablemente alguna de las normas que aquí se relatan, de nuestro Estatuto de Autonomía, no requerían tanto una transferencia en el sentido tradicional de la palabra «transferencia», que venimos utilizando aquí en muchos debates, sino, simplemente, el recabar el ejercicio de funciones. En algunas de las cuestiones se podría recabar el ejercicio de las funciones, sin esperar, precisamente, a una transferencia en el sentido material, casi, casi, de la palabra.

Por todas estas cuestiones, por todos estos razonamientos, porque nos parece que la moción va en la vía de la organización institucional y el desarrollo del Estatuto de Autonomía de Cataluña, porque nos parece un buen modo de impulsar políticamente, y desde el punto de vista gubernamental, a la propia actividad del Gobierno como misión parlamentaria, nos vamos a sumar, con nuestro voto positivo, a la moción presentada en esta sesión de nuestro Parlamento por el Diputado señor Valentín.

Por otra parte, estamos también de acuerdo en cuanto al segundo aspecto o apartado de la propia moción, la de solicitar al Honorable Conseller de Justicia que comparezca ante la Comisión correspondiente de este Parlamento. Lo ha hecho varias veces. Todos los Grupos nos hemos dirigido a él, precisamente con esta actitud de impulso político, sobre todos estos temas que han salido varias veces en las reuniones de la Comisión de Justicia, y a nuestro Grupo le parece oportuno que esta continuidad de las sesiones informativas que ya hemos venido teniendo en la Comisión de Justicia con el señor Conseller, se con-

tinúe, y más específicamente en este caso, para conseguir controlar, para informarnos de cómo van las gestiones en relación a estas llamadas transferencias, que algunas seguramente serían, únicamente, hacer ejercicio de ciertas soluciones.

Muchas gracias, señores Diputados; muchas gracias, señoras Diputadas; muchas gracias, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: En nom del Grup parlamentari dels socialistes, vol fer ús de la paraula el Diputat senyor Casares. Té, doncs, la paraula.

El Sr. CASARES: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista vull dir que a nosaltres ens sembla que la moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya és sobrerament justificada i és absolutament necessària.

És necessària perquè la situació és greu. És greu en tots els aspectes que la moció toca; és greu en relació amb el problema penitenciari. El problema de les presons ha estat objecte de consideració per aquesta Cambra i per les seves Comissions, i crec que tots en som conscients, i n'és conscient l'opinió pública. Es tracta d'un problema que està en una situació de catàstrofe. Està en una situació que, veritablement, algun dia pot passar alguna cosa que n'arrossegui moltes altres. Per tant, la urgència dels traspassos és indiscutible, i pressionar per obtenir aquests traspassos ha de ser una cosa que ha de passar al davant, fins i tot, de qualsevol altra consideració relativa a la forma com es facin aquests traspassos.

Dic això perquè tinc la impressió que aquestes consideracions actuen en el partit del Govern, i en el Govern, concretament, com una restricció, com una limitació, en l'impuls d'exigir aquests traspassos.

És greu pel que fa referència a l'Administració de Justicia. El que està passant en els jutjats és un drama que comença cada dia a les deu del matí, i no pel fet de ser menys evident és menys greu. Es tracta d'un problema que, si volen vostès, no apareix a la llum pública, però que desmoralitza la gent. Els problemes de l'Administració de Justicia són de falta de dotació de mitjans materials i de personal. És un problema de plantilles, és un problema de vacants, és un problema de dotacions materials. Per tant, és sobrerament necessari haver formulat aquesta moció, i és, a més a més, justificada. És justificada perquè la Conselleria de Justicia necessita aquest estímul. No és que no s'hagi volgut, que no s'hagi procurat i s'hagi donat a la Conselleria aquest estímul. Fa un any ja, el Diputat que els parla va formular una pregunta al Conseller de Justicia, demanant-li informació, preguntant si sabia exactament quina era la realitat de l'Administració de Justicia. Vam obtenir una resposta molt detallada, molt completa, que era important en tant que ens feia saber que la Conselleria era conscient d'aquest problema, i, per tant, com a continuació d'això, el que calia esperar és que obrés en conseqüència. Vàrem continuar en la línia d'aquest estímul. El nostre Grup va demanar la convocatòria de la Comissió de Justicia i Dret i la presència de l'Honorable senyor Conseller. L'Honorable senyor Conseller va venir davant la Comissió, va reiterar les explicacions i va semblar que es mostrava conscient del problema. No obstant això, la situació s'ha mantingut pràcticament igual. I si cal insistir-hi, i és convenient fer-ho, és perquè les excuses, les explicacions que dóna l'Honorable senyor Conseller de Justicia no són satisfactòries.

Què ha dit cada vegada que li hem plantejat aquesta qüestió, el senyor Conseller de Justícia? Ha dit una cosa molt senzilla: «Senyors, la llei orgànica del poder judicial... S'està debatent, no és aprovada, i, per tant, no podem fer res...»

Se li ha contestat diverses vegades que, efectivament, cal reconèixer que l'aprovació de la llei orgànica del poder judicial és molt convenient i és necessària per a tirar endavant, però que això no és indispensable. Jo voldria saber si la Conselleria de Justícia és absolutament conscient d'això. Hi ha aprovada, no la llei orgànica del poder judicial, però sí la Llei Orgànica del Consell General del Poder Judicial, i en la Llei Orgànica del Consell General del Poder Judicial hi ha fixada ja d'una manera, probablement, definitiva quina és la competència de l'Administració, és a dir, del Consell Executiu en relació amb l'Administració de Justícia, i això pràcticament no variarà. Això vol dir que, en aquests moments, d'una banda, com ja s'ha dit abans aquí, la Conselleria podria reclamar, o podria exercir aquelles facultats que no necessiten traspàs; concretament, instar la convocatòria de concursos-oposició per a proveir places. Això, per què no es fa? I, si es fa, per què no es fa degudament? És que és suficient que ens digui el senyor Conseller de Justícia que ha agafat el telèfon, o ha agafat l'avió i ha parlat amb un alt funcionari del Ministeri de Justícia? No és això.

Es tracta de presentar en forma deguda aquesta instància de convocatòria de concursos-oposició. Per a fer això no necessita absolutament cap traspàs. Sí que necessita traspàs, en canvi, per a intervenir directament en l'administració dels jutjats, en la dotació dels mitjans materials i personals. I això, també pot fer-ho, també pot fer-ho perquè encara que actualment la Llei Orgànica del Poder Judicial sigui una Llei del 1970, vulguem o no funcionem amb aquesta llei, i en el Ministeri de Justícia hi ha una Direcció General de Justícia, i dintre la Direcció General de Justícia hi ha uns serveis i unes seccions relatives a l'administració de la justícia, als mitjans materials, a les relacions amb el personal de Justícia. I, per tant, això és susceptible de traspàs, i amb aquest instrument la Conselleria de Justícia podria actuar a fons per al millorament, no solament de la imatge, sinó de la realitat de l'administració de justícia.

En conseqüència, la moció està perfectament justificada. El meu Grup li donarà absolutament suport. I el que voldríem és que aquest estímul no fos exactament com l'estímul de fa un any. Voldríem que això fos per a la Conselleria de Justícia un estímul que comportés el convenciment que té darrera —com sembla ser, ja ho veurem, si serà així— almenys la majoria, si no la unanimitat, d'aquest Parlament per a poder plantejar tots aquests problemes amb la força moral que això li dona. Voldríem, per tant, que no caigués aquest estímul sobre la Conselleria de Justícia d'aquella forma que cau la pluja sobre un llac, un llac molt bonadós, però un llac absolutament passiu.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula el senyor Albiol.

El Sr. ALBIOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, en aquest ordre de posicionament de vot, per dir que el Grup parlamentari de Convergència i Unió ha de manifestar públicament el seu total i ple acord amb aquesta moció. Si haguéssim intervingut abans, hauríem con-

vidat els altres Grups presents a la Cambra perquè també li fessin costat, però com que intervenim els últims, els altres Grups ja s'hi han pronunciat.

Nosaltres, doncs, votarem a favor d'aquesta moció. Això entenem que representarà un suport moral molt important a fi d'obtenir amb la màxima rapidesa tant l'exercici efectiu de les competències anunciades a l'Estatut com el traspàs dels serveis corresponents a fi de consolidar definitivament una part essencial de les funcions polítiques de la Generalitat de Catalunya.

Malgrat això, hi ha una certa incidència, una incidència directa, malgrat el que s'ha dit abans, en la Llei Orgànica del Poder Judicial, la Llei Orgànica de l'any 1800, però que avui encara és vigent; està en tràmit a les Corts de l'Estat, però segons tinc entès en aquesta llei hi ha presentades cap a dues mil esmenes. Per tant, vulguem o no vulguem, hi ha una incidència directa en aquesta Llei.

Tenim informació també que és a punt d'obtenir-se el traspàs de totes les matèries referents als registres i notariat. I, d'altra banda, la Comissió Mixta ja ha iniciat converses en relació amb els serveis penitenciaris, que al nostre Grup, com també als altres Grups, ens preocupen.

Tot això, doncs, unit a les gestions que el Departament de Justícia manté en relació amb el poder judicial, demostra que totes aquestes matèries de justícia són sentides com quelcom essencial pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.

Quant a la segona part de la moció, nosaltres també hi estem d'acord, malgrat que potser és una mica sobrer, aquesta segona part, perquè l'article 131, paràgraf primer, del Reglament d'aquesta Cambra ja diu que en qualsevol moment les Comissions podran cridar el Diputat pertinent amb l'objecte d'evacuar totes les preguntes i totes les explicacions que se li demanin. Per tant, repeteixo, el Grup de Convergència i Unió votarà afirmativament aquesta moció presentada pel Diputat senyor Valentín.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: No havent-hi presentada cap esmena, passem directament a la votació de la moció.

Vots a favor de la moció. Els senyors Diputats que hi estiguin a favor que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

La moció queda aprovada per unanimitat dels presents.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta al Consell Executiu sobre quina política pensa aplicar envers la reestructuració dels sectors industrials a les comarques del cinturó industrial de Barcelona i a la participació de les centrals sindicals en aquesta

Passem al punt sisè i darrer de l'ordre del dia, preguntes amb resposta oral. Els senyors Diputats tenen ja la llista que ha estat feta pública abans. Passem a la primera pregunta,

sobre quina política pensa aplicar el Consell Executiu envers la reestructuració dels sectors industrials a les comarques del cinturó industrial de Barcelona i a la participació de les centrals sindicals en aquesta, que formula el Diputat senyor Celestino Sánchez, del Grup parlamentari del PSUC.

Té la paraula el Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ja l'altre dia vam discutir a partir de la situació d'Estampacions Sabadell alguns dels problemes que posa damunt de la taula el problema d'Estampacions Sabadell. I amb aquesta pregunta que he fet el que voldria és parlar d'un altre problema que apareix a partir de la situació d'Estampacions Sabadell.

La primera qüestió que s'hauria de plantejar és que a la nostra comarca, el Vallès Occidental, en aquests moments hi ha aproximadament cinquanta mil parats, i que juntament amb això hi ha una perspectiva important de pèrdues de llocs de treball, no simplement en la reestructuració tèxtil, com suposo que tots vosaltres sabeu, sinó també en processos de reestructuració industrial a altres sectors, fonamentalment l'auxiliar de l'automòbil i altres del sector químic; que, juntament amb la situació d'Estampacions Sabadell, hi ha problemes diversos en empreses importants com la IGNI, Aiscondel, Motor Ibérica, etc.; i que això, si no es planteja amb serietat des de l'Administració estatal, però també des de l'Administració catalana —com i de quina manera s'ha de plantejar aquest tema, la pèrdua de llocs de treball al cinturó industrial i més concretament a la comarca del Vallès—, augmentarà considerablement.

I el que a nosaltres ens preocupa, al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, és, a partir de com i de quina manera s'està resolent el problema d'Estampacions Sabadell, com quedarà, d'una part, la negociació col·lectiva, i, d'una altra part, com i de quina manera es farà la reestructuració del sector industrial que en aquests moments està plantejant la seva reestructuració.

I s'hi han d'afegir alguns elements més importants d'última hora. I és que la Delegació de Treball, com deveu saber per la premsa, va decidir com resoldre el problema d'Estampacions Sabadell. Aquest matí els treballadors d'Estampacions Sabadell no han pogut entrar a l'empresa, com plantejà la Delegació de Treball, no han pogut entrar-hi, i després que la Delegació de Treball pressionés de nou Estampacions Sabadell ha estat possible això, i a les dotze del matí tots els treballadors hi entraven. Però també és cert que l'empresa ha fet dotze cartes d'acomiadament de tot el comitè d'empresa, de tot el comitè d'empresa. I a la situació de conflictivitat que ha aparegut a Estampacions Sabadell s'en suma una de nova, i és que els delegats sindicals són acomiadats perquè fan la seva tasca. Ja no simplement és la intervenció de la Guàrdia Civil, ja no simplement és tots i cadascun d'aquests temes, que ja vam plantejar l'altre dia i que tots vosaltres sabeu i en què no vull allargar-me, sinó que també apareix un element nou: dotze acomiadaments per ser delegat sindical.

Jo el que voldria plantejar és que des de la comarca s'han fet diferents esforços. El primer ha estat aquesta reunió d'alcaldes, de centrals sindicals i de partits polítics per a abordar el problema d'Estampacions Sabadell en concret, però també per

a començar a abordar el problema de la reestructuració de sector. I a partir d'aquí una idea que està volant per dalt del Vallès Occidental és la necessitat d'un pla d'inversions d'obres públiques i, d'una altra banda, un pla comarcal de reconversió industrial. I que són aquests dos elements el que faria possible un procés de reestructuració de la indústria de la comarca, que no signifiqui el que està significant en aquest moment.

I és a partir d'aquestes idees que es feia la pregunta: «Què pensa el Consell Executiu i quina política pensa aplicar sobre la reestructuració del sector industrial a la comarca del cinturó industrial de Barcelona i a la participació de les centrals sindicals en aquesta, atesa la situació de manca de negociació en el conflicte d'Estampacions Sabadell.»

Res més, i esperar que la resposta del Conseller no sigui la mateixa que va fer el Conseller de Governació l'altre dia, dient que havia adreçat una carta al governador civil preguntant què és el que passava, sinó que de veritat sigui l'opinió que té la Generalitat d'aquest tema.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Per a respondre la pregunta, en nom del Consell Executiu, té la paraula el senyor Conseller d'Indústria.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, desitjaria que la meua resposta fos satisfactòria per al senyor Diputat. És la següent.

Entre el Barcelonès i les quatre comarques que l'envolten —el Baix Llobregat, el Maresme, el Vallès Oriental i el Vallès Occidental— es concentra aproximadament el 70% de la població de Catalunya. El pes de Barcelona ciutat és molt significatiu en aquesta xifra. No obstant això, encara que traguem la influència de Barcelona, el conjunt de les cinc comarques representa el 40% de la població catalana. Atenent la població industrial, aquestes cinc comarques concentren també al voltant del 70% de la població activa industrial catalana.

El senyor Diputat demana quina és la política del Consell Executiu sobre la reestructuració dels sectors industrials en aquestes comarques. Jo li haig de dir —i vostè ho sap, probablement— que pràcticament tots o els principals sectors industrials es troben presents al cinturó industrial de Barcelona. S'hi troben presents alimentació i begudes, tèxtil, confecció i gèneres de punt, manipulats del paper i de les arts gràfiques, productes químics i farmacèutics, plàstics, construcció i material de la construcció, metàl·lica bàsica, maquinària elèctrica i no elèctrica, material de transport, auxiliar de l'automòbil, electrònica. Aleshores, el tema quin és? Quina és la política que pensa aplicar l'Executiu sobre reestructuració dels sectors industrials, o quina és la sortida de la crisi? Perquè en el fons el que està plantejant el senyor Sánchez, i crec que té raó, és a veure el tema de la crisi de quina manera es pot enllestir, de quina manera es pot enfocar.

A grans trets, per si pot tenir interès, dir-los que les activitats industrials ja més detallades per comarques són les següents. Al Barcelonès, hi trobem material de transport, transformats metàl·lics, maquinària no elèctrica, filats i teixits, confecció i arts gràfiques. Al Maresme, gèneres de punt, filats i teixits, maquinària no elèctrica i confecció tèxtil. Al Baix Llobregat, filats i teixits, maquinària no elèctrica, transformacions metàl·liques, maquinària no elèctrica, i matèries plàstiques. Al Vallès occidental, filats, gèneres de punt, confecció, maquinària per a produir energia elèctrica, transformats metàl·lics. Al

Vallès oriental, filats i teixits, maquinària no elèctrica, material de transport i, pràcticament, hi són presents la immensa majoria dels subsectors químics. A això cal afegir —i també, en aquest cas, té raó el senyor Diputat— els problemes i el fet que nombroses empreses, específiques, puntuals, amb noms i cognoms, estan passant processos de reconversió importants, i, en tot cas, situacions de crisi molt series.

Plantejar, ho repeteixo, aleshores, la reestructuració dels sectors industrials per a les comarques del cinturó industrial de Barcelona és tant com plantejar la reestructuració de pràcticament tota la indústria de Catalunya, per la concentració d'activitat que es dona i perquè hi són presents, pràcticament, tots els sectors.

Plantejar les coses així fóra tant com parlar d'un pla industrial per a tot el sector secundari, i no només el català, ja que hauríem de parlar de la reestructuració de sectors industrials i, fins, en aquest cas, es trobarien estesos, tindrien incidència els de tot Espanya.

¿Creu, de veritat, senyor Sánchez, que nosaltres podem aplicar amb èxit, sense aixecar expectatives falses, una política que afecti, que impliqui —perquè això és el que està implicat en la seva pregunta— la sortida de la crisi? ¿No creu sincerament que hi ha moltes altres actuacions, molts altres protagonistes, tant des del punt de vista de sectors com des del punt de vista territorial, en aquesta tasca? Nosaltres hi estem treballant, i vostè ho sap; nosaltres hi estem treballant dins de les nostres possibilitats. De fet, s'estan fent reestructuracions a nivell sectorial i a nivell d'Estat, com és el cas del tèxtil, que afecta certament aquestes comarques, però, evidentment, d'una manera parcial, i, a nivell nostre, a nivell de la Generalitat, estem treballant en reconversions certament molt més modestes, com són els subsectors de la banyeria fina i la màquina eina. Aquestes actuacions, donada la localització de la indústria, tenen repercussions a escala territorial amb el cinturó de Barcelona, però en el cas que ens ocupa, donades les característiques industrials de la zona, no es poden identificar actuacions en el pla de la política industrial sectorial amb unes repercussions, amb unes conseqüències a nivell territorial que, ho repeteixo, influencii aquest tant per cent que he mencionat de la població de Catalunya i de la població industrial activa de Catalunya.

Seria molt diferent el cas d'un petit subsector localitzat íntegrament a una comarca determinada, que, normalment, està lligat als seus recursos naturals, perquè aleshores sí que permetria una identificació entre actuacions industrials sectorials i actuacions territorials.

Bé, vull dir-los que en el pla territorial, en tot cas, hi ha hagut tota una sèrie d'actuacions de l'Executiu que tinc anotades aquí. En principi els n'estalvio la lectura; si el senyor Diputat ho desitja, en una segona rèplica em referiria a totes les actuacions específiques que s'han fet en els aspectes que ell demanava a cada una de les comarques de referència.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Desitja el senyor Diputat replicar la pregunta? Té la paraula el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyores Diputades, senyors Diputats, jo penso que és veritat això que diu el senyor Conseller, que per a abordar el problema de la reconversió industrial cal fer actuacions diversificades des de l'Administració estatal, des de

l'Administració catalana i també des de diferents organismes i organitzacions polítiques i sindicals. Això és veritat.

La meua pregunta, precisament, el que intentava era saber, dintre d'aquest context que s'està prefigurant, quina era la posició del Consell Executiu dintre d'aquesta perspectiva més general. Jo penso, possiblement, que en la segona resposta pugui precisar més quina és la posició del Consell Executiu en això en concret, en el sentit de com i de quina manera pensa, el Consell Executiu, que s'ha d'aplicar l'ANE a Catalunya. Aquest és un element, perquè la lluita contra l'atur, independentment de qüestions, o d'altres qüestions, passa també per aquí. Com es farà, des del Consell Executiu, això? Com es farà possible que s'assentin les organitzacions patronals, les organitzacions sindicals i l'Administració catalana per a discutir com es reestructura de veritat el tèxtil i no es desmantella el tèxtil, que és el que s'està fent? Jo penso que aquests dos elements —i n'hi ha molts més... Penso que aquest era l'intent d'aquesta pregunta, és a dir, com el Consell Executiu pensa, des d'un punt de vista concret, fer actuacions per solucionar no tots els problemes, però sí incidir-hi des d'una perspectiva més global que la que en aquests moments s'està plantejant.

I l'altre tema que jo penso que és important de plantejar i que era un altre element de la pregunta, era com pensa el Consell Executiu fer possible que la negociació col·lectiva es doni com s'ha de donar, perquè, és clar, si a partir d'aquí cada vegada que discutim el tema de la reestructuració tèxtil hem de tenir dotze, quinze, vint delegats sindicals al carrer, doncs que vingui Déu i ho mirarem entre tots, perquè aquesta no és la solució, aquesta no és la solució. Què farà el Consell Executiu també amb això? Perquè també té possibilitats de fer coses.

I, finalment, jo penso que hi ha un tema molt important, i jo sóc conscient que la Generalitat, el Parlament de Catalunya i el Consell Executiu no tenen totes les atribucions que fan possible incidir en aquest tema, però té una cosa que és fonamental, que és autoritat política i moral, i, a partir d'aquesta autoritat política i moral, com es pensa treballar també per a incidir en aquest sector?

Moltes gràcies, i espero que amb aquestes precisions sigui possible una major concreció de la pregunta que jo volia fer.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Desitja el Consell Executiu intervenir? Té la paraula el senyor Conseller d'Indústria.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, per dir dues coses: la primera, la posició de l'Executiu pel que fa referència al posicionament dels diferents protagonistes. La reconversió industrial, des del nostre punt de vista implica i exigeix per damunt de tot una actitud solidària i integradora, dirigida a la conservació dels llocs de treball, a les empreses amb perspectives riguroses de futur. Una actitud solidària i integradora dirigida a la conservació de llocs de treball a les empreses amb perspectives riguroses de tenir futur, amb el benentès que tot això s'ha d'administrar no dins d'un marc conservador i a la defensiva, sinó amb l'objectiu dinàmic i progressiu que la creació de llocs de treball sigui superior a la pèrdua d'aquests.

Penso que, si tots els protagonistes de l'afer econòmic adopten aquest posicionament dinàmic i progressiu de mirar al mateix temps la creació i la pèrdua de tal manera que la creació de llocs sigui superior a la pèrdua de llocs de treball, serà l'única manera que seriosament es pugui efectuar una reconversió

constructiva, una reconversió realment positiva industrial. Penso, i pensem, que una actitud en aquest sentit conservadora i a la defensiva, fa impossible, impossibilita, la reconversió industrial, impossibilitaria la creació de llocs de treball.

Respecte a la negociació col·lectiva, vull dir-los que han estat lliurats fa molt poc unes reflexions i uns suggeriments —que, evidentment, són del Consell davant de la negociació col·lectiva— en què s'expressa una manera de pensar, un marc de negociació, un marc de diàleg, un marc que pot ser després modificat en funció de les intervencions dels altres protagonistes de l'afer col·lectiu, però, en tot cas, és un projecte, pensem, amb imaginació, que serveix, com d'altres, per a encetar —i desitjaríem que fos alguna cosa més— i arribar a algunes actuacions realment operatives pel que fa referència al tema de la reconversió i, en definitiva, d'aquesta actitud integradora i solidària de tots els agents econòmics i socials de la societat catalana.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu sobre criteris en què s'ha basat per a l'adopció del projecte de variant dels FFCC de la Generalitat entre Santpedor i Sallent

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: La següent pregunta al Consell Executiu tracta dels criteris en què s'ha basat per a l'adopció del projecte de variant dels ferrocarrils de la Generalitat entre Santpedor i Sallent, que formula el Diputat senyor Vicenç Capdevila.

Té la paraula el senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta formulada neix d'un projecte aprovat per resolució de la Direcció General de Transports de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, del 13 de novembre de 1980, en el qual es preveu una variant dels ferrocarrils catalans de la Generalitat, del carrilet, entre Santpedor i Sallent i que afecta, a més, el municipi de Sant Fruitós del Bages. Donat que aquesta resolució, una vegada adoptada pel Director General de Transports, va ser comunicada a efectes d'informació pública als ajuntaments esmentats, i que va ser objecte, en els respectius plens que van celebrar aquests ajuntaments, d'oposició a aquest projecte —en la majoria dels casos pel fet d'anar contra el pla d'urbanisme legalment aprovat, en altres casos per entendre que no beneficiava el municipi o, millor dit, el perjudicava perquè passava per zones que són agrícolament rendibles— van formular tots ells, juntament amb les Cambres Agràries d'aquestes localitats, oposició a aquest projecte, a la resolució definitiva del Director General de Transports. D'altra banda, ha estat objecte també de recurs de reposició per molts veïns d'aquests municipis contra, ho repeteixo, aquesta resolució del Director General de Transports.

Haig de dir que aquí jo no m'estendré en argumentacions jurídiques, que ja ha són contemplades sobrerament en aquest recurs i en les alegacions formulades pels interessats; no és tampoc el lloc de debatre raons jurídiques a oposar a aquesta resolució, des de la mateixa competència, amb una simple resolució d'un Director General el contingut d'aquesta, i sí, simplement, demanar explicacions —la pregunta és molt puntual, com preveu el Reglament de la Cambra—, sobre

quins criteris s'han tingut en compte, s'ha basat el Consell Executiu, sobre quina base legal ha actual per aprovar aquest projecte.

Tinc entès que, posteriorment a la pregunta —jo no sé quina exacta relació de causa-efecte pot haver-hi entre la pregunta i la reunió que ha tingut lloc entre el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques i representants d'aquests municipis i de les entitats, representants alhora dels interessos afectats per aquest projecte—, crec que hi ha hagut un cert canvi de criteri de la Conselleria respecte a aquest tema, i aleshores jo no sé si la pregunta, exactament, és en quins criteris, en quina base legal, s'ha basat el Consell Executiu per a la seva actuació i adopció d'aquest projecte, o si més aviat seria —si és veritat aquesta reunió, i que sembla que s'ha arribat a uns plens acords sobre aquest punt—, quins són els criteris que tindran en compte per a la nova actuació del Consell Executiu.

Crec que, aleshores, encara que la pregunta sigui certament una mica irregular, donat que hi ha hagut pel mig, senyor President, aquesta intervenció, i aquesta reunió entre els afectats i la Conselleria, potser la pregunta seria respecte a alguna cosa que potser encara no existeix.

En tot cas, doncs, respecte a aquesta, i, si hi ha alguna cosa respecte a actuacions futures de la Conselleria, sí que ens agradaria al nostre Grup parlamentari sentir la resposta del senyor Conseller. Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: En nom del Consell Executiu té la paraula el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment, la pregunta en certs aspectes arriba una mica fora d'hora, ja que, certament, doncs, hi ha hagut una modificació dels criteris d'acord amb els quals es va adoptar el projecte de variant de ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya entre Santpedor i Sallent, a causa, en part, del fet que per part de l'adjudicatari, en vista de les dificultats i traves que la Conselleria tenia per a arribar, no pas a través de la Llei d'Expropiació Forçosa sinó a través d'un consens amb les diferents agrupacions pageses i els diferents municipis, a un acord, hi ha hagut una rescissió de contracte, d'una banda, i, de l'altra, renunciant qualsevol mena de *lucrus cessans*, i, d'altra banda, també hi ha hagut la voluntat, ho repeteixo, de la Conselleria d'arribar a un acord amb els municipis.

De tota manera, jo crec que, per a desfer qualsevol tipus de malentès és bo que la pregunta s'hagi formulat, ja que, encara que el projecte, pel que fa referència a la seva adopció concreta, inicial, hagi sofert una variació, no és així, no és així, el que en podríem dir els criteris que determinen el fet de l'existència d'una variant entre Santpedor i Sallent.

D'entre les competències de la Direcció General de Transports, suposo que queda ben clar que al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, figura l'establiment, l'organització i la inspecció del transport per ferrocarril que circula íntegrament pel territori de Catalunya. Dintre del marc d'aquestes competències i de la política general d'inversions en obres de millora i ampliació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, primera empresa pública de la Generalitat,

que porta a terme l'esmentada Direcció General de Transports, figura l'obra d'objecte del Projecte de variant dels ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya entre Santpedor i Sallent, aprovada per aquest Parlament en els Pressupostos de 1981.

Aquest tram de ferrocarril forma part de l'antiga línia dels ferrocarrils catalans que des de Manresa seguia l'eix del Llobregat fins a Berga. Les deficientes condicions del traçat i conservació foren antieconòmica la seva explotació i portaren a tancar l'esmentada línia a partir de Sallent, l'any 73. L'explotació del tram Santpedor-Sallent també ha tingut greus dificultats, a causa de les seves deficiències i les seves característiques, és a dir, l'actual traçat, l'actual traçat de la línia entre els punts quilomètrics que delimiten el projecte del qual informem, té, referit a la seva alineació, radis mínims de 97 i 100 metres, i pel que fa a la seva nivellació, rampes fins a 27 mil·lèsimes que, segons els codis internacionals, no són acceptables. Tot això comporta un elevat cost d'explotació, limitant la velocitat màxima d'aquests trens a 30 km/hora, la qual cosa és ben ridícula, i amb tot això la capacitat de tracció només arriba a un màxim de 200 tones. D'altra banda, el traçat actual segueix arran de la carretera Manresa-Berga durant 2.600 m, després d'haver-la creuat amb un pas a nivell en el quilòmetre 13,500, i també hi ha un altre pas a nivell en la cruïlla de la carretera Santpedor-Navarres en el quilòmetre 9,950. Aquestes darreres circumstàncies del traçat han provocat també molts accidents de circulació amb desgràcies personals; això ha fet que en diverses ocasions s'hagi expressat l'interès ciutadà i municipal, i municipal, per tal que en separés la via de la carretera.

D'altra banda, les noves circumstàncies de caire social, econòmic i energètic estan donant un nou relleu al transport per ferrocarril enfront del transport per carretera. Al nostre país la participació del ferrocarril a la totalitat dels mitjans de transport és massa feble i és per això que la Generalitat, dins de l'àmbit de les competències rebudes, estudia un augment d'aquesta participació, millorant les línies existents i obrint noves línies.

Dintre d'aquesta política general existeix la perspectiva de renovar i reobrir fins a Berga, en un futur proper, la línia abans existent. Tot plegat conduï, per tant, a la decisió d'emprendre l'actuació Santpedor-Sallent a càrrec de la Direcció General de Transports. Aquesta millora del traçat ja havia estat estudiada a nivell d'avantprojecte l'any 73, per la companyia que aleshores era explotadora de la concessió, i havia servit com a base

per a la redacció del projecte que en un moment es va aprovar.

Aquests dos estudis, l'avantprojecte i l'estudi de la companyia, havien coincidit, pràcticament, en la mateixa solució final pel que fa al traçat més idoni.

No entraré en la descripció del projecte —és a la seva disposició si vostè vol, senyor Diputat— o de l'ex-projecte, per dir-ho així. De fet, a través també d'una resolució, com vostè diu de la Direcció General de Transports es va portar a terme aquesta actuació, actuació que va tenir el fet d'una oposició per part d'alguns ajuntaments i també d'algunes agrupacions de pagesos.

Jo crec que del diàleg de la Conselleria amb els ajuntaments i del diàleg del Departament també amb els Joves Agricultors i amb Cambres Agràries, concretament, s'ha arribat a un acord, en aquests moments, que ben bé no és exactament el traçat que hi havia en el projecte, que havia dissenyat la Conselleria, ni el que havia dissenyat la Direcció General de Transports, ni exactament tampoc, en aquest cas, el del disseny que havien fet els Joves Agricultors i Cambres Agràries.

S'ha arribat a un acord també amb els municipis, pel que fa referència, per transparència, per dir-ho així, de la línia, que és a través dels passos a nivell suficientment vigilats, a través, diguem-ne, de passos també soterranis i també de situar la línia en aquelles zones en les quals, des d'un punt de vista agrícola, els perjudicis siguin menors.

Repeteix, per tant, que els criteris han estat aquests, de voler aprofundir el que és, de voler reforçar el transport del ferrocarril, de potenciar el ferrocarril a Catalunya, de portar fins a Berga aquesta línia i, en definitiva, de corregir el que fa absolutament antieconòmica l'explotació de la línia esmentada, a través d'un pacte, d'uns acords a què s'ha arribat entre la Generalitat, entre el Govern de la Generalitat i els municipis i diferents agrupacions agràries.

Res més, senyor President; moltes gràcies, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Desitja el senyor Diputat replicar o repreguntar? *(Pausa)*. Hem arribat, doncs, al final de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, i, abans d'aixecar la sessió, voldria comunicar-los que ha estat convocada la propera sessió plenària per a dimecres, dia 2 de desembre, a les 10 del matí.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts i mig de vuit del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom);

carrer, núm.;

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80